

MATICSÁK SÁNDOR

Az agglutinációval keletkezett mordvin képzőkről

This paper examines the formation of Mordvinian suffixes through agglutination. This process belongs to a more general type of transitions from lexical to grammatical units. In the linguistic literature we find about twenty suffixes which are claimed to belong to this category. An extensive analysis shows, however, that only a few of these twenty morphological elements meet the criteria that define suffixes (semantic bleaching, delexicalization, abstraction, alteration of the phonological and morphological relations etc). The criteria we apply to these morphological elements result in a classification into six categories.

Az utóbbi évtizedek finnugor nyelvészeti kutatásaiban egyre nagyobb teret nyer a grammatikalizáció vizsgálata. A lexikális egységek grammatikai elemekké válásának számos részterülete közül dolgozatomban az agglutinációval létrejött (ill. létrejövő) mordvin képzőket vizsgálom. A szakirodalom meglepően sok, közel húsz képzőt sorol e kategóriába, azonban alaposabb vizsgálatok után kiderül, hogy ezek közül csupán néhány felel meg a képzővé válás kritériumainak, a többi viszont még csak összetételi utótagnak tekinthető.

1. A képzővé válás fő kritériumai

A grammatikalizáció¹ során az adott – önálló vagy viszonylag önálló – lexikai egység szemantikai tartalma elkezd kiüresedni, ugyanakkor szintaktikai kötöttsége megerősödik. A fejlődés későbbi fokán az adott szó elveszítheti önállóságát, s klitikumként, majd esetleg képzőként, ragként kapcsolódhat más szavakhoz, azaz az absztrahálódás során a szó a nagyobb nyelvtani kategóriákból átkerülhet egy kisebb paradigmába (például az ige segédigévé, a főnév névutóvá majd raggá válik). A változást a morfológiai viszonyok erőteljes megváltozása is jelzi: a grammatikalizálódott elem egyre inkább engedelmeskedik a kongruációs kényszernek. Az affixummá válást, az önállóság elvesztését fonológiai változások is kísérik, a nyelvi elem gyakorta megrövidül. Mindezzel együtt azonban egyfajta

¹ A grammatikalizáció fogalmát itt eredeti, Meillet által definiált értelmében használom, tehát csak a lexikai egységek morfológizálásával foglalkozom.

többletjelenség is megfigyelhető: a vizsgált elem absztrahálódva egyre több kontextusba is beágyazható, ezáltal szemantikai hatóköre kiszélesedik (Campbell 2001; Diewald 1997: 1–20; Hopper – Taugott 1993: 4–10, 38–50, 130–166; Laitinen – Lehtinen 1997).

Az önálló szóból alakult képzők grammatikalizáltsági foka általában kisebb mint a ragoké, ugyanis ezeknek az elemeknek a kiindulópontja az esetek többségében világosan felismerhető. A folyamat általában az önálló szó > összetétel második eleme > képző fejlődési sorral írható le. Az agglutinációval keletkezett képzők kialakulásának az alábbi fő feltételeit nevezhetjük meg: a) az eredeti összetétel előtagjának alapszói minőségben is etimológiailag átláthatónak, élő szónak kell lennie; b) a formánssá alakuló tagnak minél több összetételben, sőt összetételek egész csoportjaiban meg kell jelennie; c) a létrejövő új szónak elvont jelentésűnek kell lennie; d) az agglutináció előtt az összetételek utótagjaként funkcionáló alapszó és a belőle agglutinálódott képző hangalakja és jelentése lehetőség szerint váljon el egymástól (a grammatikalizációs folyamatok során a régi és új egységek sokszor egymás mellett élnek, az alapszó kivészése nem szükségszerű mozzanat). – Mindezeket a szempontokat kiegészíthetjük a képző korának és produktívitasának, szemantikai erejének és az alapszócsoport jelentésbeli behatároltságának vizsgálatával is.

Deszemantizáció, delexikalizáció. Az agglutinálódás első lépésében a kialakuló képző még viszonylag jól őrzi eredeti jelentését, amelyet az absztrahálódás későbbi szakaszaiban veszít(het) el. A képzővé válás küszöbértéke a deszemantizáció. Ameddig a vizsgált elemben többé-kevésbé megfigyelhető az eredeti jelentés, addig az adott nyelvi elemet többé-kevésbé utótagnak kell tartanunk, az agglutinálódó utótag képzővé csak jelentése elvesztésével válhat.

Sajátos jelenség, hogy az agglutináció útján keletkezett képzők gyakran időt jelölő szavakra mennek vissza, vö. pl. md. *či/ši* 'nap' (*kaštan* 'büszke' > *kaštan-či²* 'büszkeség', *oja* 'barát' > *ojači* 'barátság'), zürj. *lun* 'nap' (*dijš* 'lusta' > *dijšlun* 'lustaság', *mištem* 'csúnya' > *mištemplun* 'csúnyság', *ozir* 'gazdag' > *ozirlun* 'gazdagság', *tom* 'fiatal' > *tomlun* 'fiatalság'),³ vót *pāva* 'nap', *āiga* 'idő', *igā* 'kor, életkor' (*brī* 'szabad' > *brīpāva* 'szabadság', *jūomi* 'ivás' > *jūomnāiga* 'ital', *nūor* 'fiatal' > *nūorigā* 'fiatalság'); lapp *-vuotta* (*dærvas* 'egészséges' > *dærvasvuotta* 'egészség', *manna* 'gyerek' > *mannavuotta* 'gyerekkor'; etimológiailag ez összekapcsolható a fi. *vuosi* 'év' szóval) (Lazar 1975: 61–64, 167–168;

² A szótárak helyesírási gyakorlata e kérdéskörben nem egységes, a Munkácsi – Kálmán-féle vogul vagy a Fokos-féle zürjén szótár az ilyesfajta képzéseket kötőjellel írja, míg például a mordvin szótárak az egybeírás hívei. Dolgozatomban az egybeírás elvét követem.

³ Kövesi szerint az eredeti jelzős szerkezet (pl. *lōn lun* 'csendes nap') absztrahálódott (> *lōnlun* 'csendesség'), majd más melléknevekhez is kapcsolódhatott (*gel* 'szegény' > *gellun* 'szegénység') (Kövesi 1965: 32, hasonlóképpen Lazar 1975: 311).

UEW 335, 838). – A magyar *-ság/-ség* képző eredeti konkrét ('domb, magaslat; körív') és az esetleg ebből absztrahálódott ('lélek, idő') jelentése nem érhető tetten a mai használat során.

Ugyancsak nem találunk kapcsolatot a zürj. *ru* 'gőz, pára' (*as* 'önmaga, saját' > *asru* 'furcsaság, különlegesség', *šonid* 'meleg' > *šonidru* 'melegség'); és *tuj* 'út, ösvény, nyom' (*mort* 'ember' > *morttuj* 'képesség, adottság', *rab* 'szolga' > *rabtuj* 'szolgaság') esetében sem (Lazar 1975: 177–182).

A vog. *sup* 'darab, rész, fél' kicsinyítő képzővé válva (*ēri* 'ének' > *ēri'sup* 'rövid ének', *χāp* 'csónak' > *χāpsup* 'kis csónak', *mant* 'lapát' > *mantsup* 'kis lapát', *šoχri* 'kés' > *šoχrisup* 'kis kés', *tūp* 'evező' > *tūpsup* 'kis evező') elveszítette eredeti jelentését, de a *hánsup* 'fél kenyér' (< *háń* 'kenyér'), *vājāšup* 'félharisnya' (*vāja* 'harisnya'); *šasšup* 'fél óra' (< *šas* 'óra') szerkezetekben még őrzi azt (Riese 2001: 149; OFUJa 332).

Érdekes kettősség figyelhető meg a md. *pel* 'fél' agglutinációja során is, a képzősülő elem egyfajta 'eszköz, tárgy' jelentést vesz fel (pl. *amol'd'amopel* 'merítőkánál' < *amol'damo* 'merítés', *keřsemapel* 'vágóeszköz' < *keřsema* 'vágás', *led'emapel* 'kasza' < *led'ema* 'kaszálás', *valnomapel* 'locsolókanna' < *valnoma* 'locsolás'), ugyanakkor már megfigyelhető az absztrahálódás is: *jarsamopel* 'ennivaló, étel' < *jarsamo* 'evés, étkezés', *lambamopel* 'édesség, desszert' < *lambamo* 'édes', *šimemapel* 'innivaló, ital' < *šimema* 'ivás', *targamopel* 'dohány, cigaretta' < *targamo* 'dohányzás'.

Az alapszó „eleve deszemantizáltsága” révén speciális helyzetben van a vog. *ut* 'valami, holmi, izé' szóból alakult képző: *ajnut* 'ital' < *ajně* 'ivó', *tēnut* 'étel' < *tēně* 'evő'; *atējēnut* 'medveorr' < *atēji* 'szagol', *sajltēnut* 'ajándék' < *sajlti* 'megajándékoz', *šākwšēnut* 'dolog, munka' < *šākwši* 'dolgozik', *totnut* 'elvinni-való' < *toti* 'visz, hord'.

Ezek az elemek tehát – legalábbis e szempontból – képzőknek tekinthetők. (Persze, ez a kritérium nem az egyetlen definiáló tényező: senki nem vonja kétségbe a m. *-hat/-het* igeképző jellegét, ugyanakkor a kiindulópontjául szolgáló *hat* ige eredeti 'halad, előre, megy' > 'tud, képes' jelentése a mai napig él nyelvünkben.)

A grammatikalizációs folyamatok szabályainak megfelelően azok az elemek, amelyek még csak épphogy elindultak a képzővé válás útján, erősen őrzik eredeti jelentésüket, pl. md. *pulo* 'fás liget, erdőcske, vmivel benőtt hely' (*kal'bulo* 'fűzfaliget' < *kal'* 'fűzfa', *kstijbulo* 'epres hely' < *kstij* 'eper', *tumopulo* 'tölgyfaliget, tölgyes' < *tumo* 'tölgy'); ill. zürj. *in* 'hely' (*d'žebšanin* 'rejtekhely' < *d'žebšj-* 'elrejtőzik, elbújik', *kosin* 'száraz vidék, homokpad' < *kos* 'száraz', *kušin* 'kopár terület' < *kuš* 'kopár, kopasz', *olanin* 'lakóhely' < *ol-* 'él', *veledanin* 'iskola' < *veled-* 'tanul'). Kövesi Magda (1965: 31–34) magyarázata szerint ez utóbbi képző eredetileg az *-an* képzős összetételekben a cselekvés helyét jelölte (*užanin*

'hálólhely' < *uz-* 'alszik', *munanin* 'út' < *mun-* 'megy'), ma pedig mellénevekből képez helyjelölő lexémákat.⁴

Ellentmondásos a fi. *kunta* megítélése is. Bartha Katalin (1958: 5) agglutinálódott képzőnek véli, míg például Hakulinen összefoglaló kézikönyvében (2000) nem tesz róla említést a képzők között. A fi. *kunta* mai jelentése 'község, település'. A Nykysuomen sanakirja (1: 590) és a Suomen kielen perussanakirja (1: 580) az *ammattikunta* 'céh, testület', *aurinkokunta* 'naprendszer', *ihmiskunta* 'emberiség', *johtokunta* 'igazgatóság', *kuningaskunta* 'királyság', *luomakunta* 'teremtés, teremtett világ', *maakunta* 'tartomány', *palokunta* 'tüzoltóság', *retki-kunta* 'expedíció', *siirtokunta* 'gyarmat', *valtakunta* 'birodalom', *veljeskunta* 'szerzetesrend', *yhteiskunta* 'társadalom' szavakat egyértelműen összetételeknek tekinti. Leginkább képzőszerűnek a számnevekkel való használatában tekinthetjük, vö. *kymmenkunta* 'mintegy tíz', *satakunta* 'mintegy száz' stb.

A fi. *-lainen/-läinen* képző is végső soron önálló szóra megy vissza, eredetileg a *laji* 'faj, fajta' szó *-inen* képzős alakja (a mai finn helyesírást követő alakja voltaképpen *-lajinen* lenne). Önálló szó jellegét annyiban örzi, hogy nem hat rá a magánhangzó-harmónia törvénye, vö. *tällainen*, *yhdennäinen*, *hyvänlainen* (kivételesen az *yhtäläinen*).⁵ E képző alakilag teljesen egybeesik ugyan a *-lainen/-läinen* nomenképzővel (*paholainen*, *sukulainen* stb.), ám ez utóbbi teljesen más eredetre megy vissza (< *-la/-lä* + *-inen*) (Hakulinen 2000: 160–162). Korábban hasonló „gyanúba keverték” a *-mainen/-mäinen* képzőt (pl. *ihmismäinen*, *halpamainen*, *hyvämäinen*) is, a *maa* főnév *-inen* képzős alakjának véelve (e gondolatmenet kiindulópontjául a *hän on sitä maata* 'az a fajta' szerkezet szolgált, vö. Hakulinen 1961: 60, 112); ma már összetett szuffixumnak tartják (Hakulinen 2000: 169).

A deszegmentizáció tehát a képzősülés fontos, talán a legfontosabb értékmérője, de nem egyetlen, abszolút mércéje. Minél elvontabb viszonyt fejez ki az adott képző (pl. m. *-ság/-ség*, md. *-či*, vog. *-sup*) az alapszavaknak annál nagyobb szemantikai csoportjához kapcsolódhatnak. Például a m. *-né* és a fi. *-tar/-tär* kapcsolódási köre lényegesen kisebb, mint a *-ság/-ség* vagy a *-či* képzőé, ezt az alapszó eredeti jelentése (*nõ*, ill. *tytär* 'lánya vkinek') korlátozza: elsősorban foglalkozásnevekhez, ill. a magyarban a férj nevéhez járulhat. A képzővé válás útján még csak apróbb lépéseket megtett utótagok (mint pl. az előbb említett zürj. *in* 'hely', md. *pulo* 'liget') szemantikai mezeje még oly erős, hogy csak rendkívül behatárolt fogalmi körű névszókhöz kapcsolódhat – emiatt még nem is tekinthetjük őket képzőknek.

⁴ Ez véleményem szerint inkább összetételnek tekinthető, hiszen az *-in* elem világosan örzi eredeti 'hely' jelentését (minderről l. később).

⁵ Hakulinen (1979: 162) nem is tartja teljesen képzőnek: „Nämä johdokset ovat, kuten näkyy, sikäli vielä yhdysnämäisiä, että perusosa ei esiinny vartaloaisena, vaan joko genetiivissä (yleensä) tai partitiivissa (tapauksissa *kahtalainen*, *yhtäläinen*).”

Az alapszó és a belőle létrejött képző kapcsolata. A képzővé válás egyik fontos feltétele az alapszóval való kapcsolat elhomályosulása, amit esetenként hangalaki változás is kísérhet. Ennek a kritériumnak a vizsgált képzők közül maradéktalanul csak nagyon kevesen tesznek eleget. A rokon nyelvek vizsgált adatai közül ilyen a finn *-tar/-tär* (< *tytär*), kapcsolatukat csak nyelvtörténeti módszerekkel lehet felfejteni. A magyarban a *-ság/-ség* képző alapszava, a *ság*⁶ közszoji minőségében már régesrég kiveszett, és – eredeti jelentése (‘domb, erdős magaslat, erdő’) teljes elhomályosulásával – csak földrajzi nevekben él, pl. *Ság, Sághpuszta, Ságod; Györság, Hódság, Németség, Rétság, Tápióság, Temesség* stb. (FNESz 434). A többi agglutinálódott szuffixum – a hatóige képzője (elsősorban annak veláris változata); a *-né* képző; illetve a fiatalabb képzők és képzőszerű utótagok (*-beli, -féle, -szerű*) – és alapszavuk kapcsolata nyilvánvaló.

A kisebb finnugor nyelvek agglutinálódott képzői (pontosabban: a képzővé válás állapotában lévő elemek) és alapszavuk közti kapcsolat teljesen nyilvánvaló. A képzők viszonylag fiatal korából adódóan még nem ment végbe semmiféle hangtani változás, és nem jött létre a palatoveláris illeszkedés kényszere miatti alakváltozat sem – e nyelvekben ennek alapján tehát a képzőket és az utótagokat nem lehet elkülöníteni egymástól.

A képzők kora, élettartama és produktivitása. A vizsgált képzők kora más és más. Az ómagyar kor nyelvemlékeiben már feltűnő *-ság/-ség* alapszava ősi eredetű. A képzővé válás nagyon régen, talán már az ősmagyarban, de legkésőbb az ómagyar kor elején végbemehetett, ezt a már az írásos emlékekben is szinte tökéletes illeszkedés és az új szót alkotó rendkívül erős képessége bizonyítja. Ugyancsak régen agglutinálódott a *-hat/-het* képzőnk is, hiszen a nyelvemlékekben illeszkedés nélküli alakok nem fordulnak elő (Benkő 1980: 181–184). Ezzel szemben a *-né* képzőnk viszonylag fiatalnak számít: a XVII. században még inkább összetételi utótagként értelmezhető, ezt Bárczi szerint a *Szalai Kelemen uramné, az néhai Serényi Ferencné* (azaz néhai S. F. felesége) típusú, birtokviszonyt mutató szerkezetek bizonyítják. Talán a XVIII. században indulhatott meg a képzővé válás, s ekkortájt vette kezdetét a *nő* és a *né* jelentéskörének szétválása is, amelyet a nyelvújítás kora erősített meg (Bárczi 1975: 257–258). Végeredményben tehát három alakot különböztethetünk meg: a nemet jelölő foglalkozásneveket (*tanítónő, doktornő*), a férj foglalkozására utaló képzőt (*doktorné* ‘a doktor felesége’) és a hivatalos névadásba bekerült képzőt (*Kovács Istvánné*).

A mai magyarban is folyamatosan agglutinálódnak újabb képzők. Berrár Jolán a *-beli* és *-kora* elemeket „újabbkori önálló szóból lett képzők”-nek minősíti, a *-féle, -szerű* melléknévképzőket és a *-nemű* főnévképzőt pedig „inkább még

⁶ Egyes nézetek szerint két szó, a *ság* és a *ség* élt egymás mellett, de e nézet tarthatatlanságát Benkő (1980: 181–183) meggyőzően bizonyította.

képzőszerű utótagoknak” (MNyT 323). Ezzel szemben Kiefer az Új magyar nyelvtanban nem sorolja a képzők közé a *-kora* és *-nemű* elemeket, e csoporthoz tartozónak tekinti viszont a *-fajta* képzőt. A vitatott státusú toldalékokról a következőket írja: „A *-né*, *-beli*, *-féle*, *-szerű*, *-fajta* elemek minden szempontból az összetételi utótagokkal azonos módon viselkednek. Így például mindegyik megjelenhet mellérendelésekben: *trafikos- vagy boltosné*, *város- és falubeliek*, *üveg- vagy porcelánféle*, *rádió- és televíziószerű*, *két- vagy háromfajta*. Az említett elemek a szabályos összetételi utótagoktól csak annyiban különböznek, hogy önálló szóként nem használatosak” (ÚMNy 228). Ezeknek a szuffixumoknak az alkalmazási köre általában bizonyos megszorításoknak van kitéve, a *-beli*, a *-féle* és a *-fajta* például nem kapcsolódhat helynevekhez (**Belgiumbeli*, **Debrecenféle*, **Szegedfajta*) stb. (ÚMNy 240–244).

A finn *-tar/-tär* „nőnemképző” nagyon korán agglutinálódott (ezt jelzi illeszkedő alakpárja is).⁷ Alapszava, a *tytär* ’vkinek a lánya’ balti jövevényszó: FV **tüktäre* > md. *tejtär/štär*, lpS *daktar*; vö. litv. *dukte*, ópor. *duckti* (Hakulinen 2000: 181–182; Keresztes 1986: 166; SSA 3: 349). Ez a képző a XX. század első feléig nagyon aktív volt, főként titulusszókat (pl. *kuningatar* ’királynő’, *kreivitätär* ’bárónő’, *herttuatar* ’hercegnő’, *paronitar* ’bárónő’, *ruhtinatar* ’fejedelm-nő’), művészeti foglalkozásokat (*laulajatar* ’énekesnő’, *näyttelijätär* ’színésznő’, *tanssijatar* ’táncosnő’), nemzetiségeket (*norjatar* ’norvég /nő/’, *ranskatar* ’francia /nő/’, *ruotsitar* ’svéd /nő/’), illetőleg sajátos (és pejoratív) „női szerepeket” jelölhetett (*rakastajatar* ’szerető’, *seikkailijatar* ’kalandornő’, *viettelijätär* ’csábító’). Mára – nem utolsósorban a nyelvi divat és a feminista társadalomszemlélet előretörése okán – ezeket az erősen nemekhez kötött, oppozíciókban létező szavakat (*opettaja* – *opettajatar* ’/férfi/ tanár – tanárnő’) „nemsemlegesebb” kifejezések váltották fel (pl. az *opettaja* és a *laulaja* egyaránt jelölhet nőt és férfit), így e képző produktivitása szinte nullára csökkent, s a beszélt nyelvből gyakorlatilag kiveszett. Mila Engelberg vizsgálatai szerint a *-tar* képző az 1950-ben kiadott „Ammattihakemisto”-ban még 77 foglalkozásnévben szerepelt (pl. *työnjohtajatar* ’munkavezetőnő’, *laulajatar* ’énekesnő’), 1970-ben és 1990-ben azonban mindössze egy-egy ízben fordult elő (*mielisairaanhoitajatar* ’elmeke-rházi ápolónő’ és *myyjätär* ’eladónő’) (bővebben: Engelberg 1998).

A kisebb finnugor nyelvek korai nyelvemlékeinek hiánya miatt a grammatikalizációs folyamatok diakrón vetületének vizsgálata nagyon nehéz, a képzők életének több évszázados nyomon követése szinte lehetetlen. Az újabb bibliafordítások azonban arról tanúskodnak, hogy az önálló szavak képzővé agglutinálódása élő folyamat, vö. pl. vog. *wārmal* ’dolog, ügy’ > *aytnewārmal* ’hit’ (tkp.

⁷ A magyar és a finn agglutinációk esetében jó értékmérőnek bizonyuló palatoveláris illeszkedéssel a mordvinban óvatosan kell bánnunk, mert ott ezt az illeszkedésfajta sokszor felülírja a palatális/nem palatális mássalhangzók kapcsolódási törvénye.

'hívó dolog'), *jiŕχatnewārmal'* 'áldozat' ('áldozó dolog'); *nak* 'esemény, körülmény' > *nōχaltmenak* 'feltámadás' ('felemelkedő esemény'), *ōliylattālnak* 'csoda' ('nem létező esemény') (Keresztes 2004: 76). Ehhez hasonlóan viselkedik az osztj. *wer* 'dolog, munka' és az *ōt* 'dolog, tárgy' is: *atāmwer* 'vétek' (tkp. 'rossz dolog'), *χāñawer* 'titok' ('titkos dolog'); *emāñōt* 'szentség' ('szent dolog'), *jurā-ñōt* 'hatalom' ('erős dolog') (Widmer 2004: 132; vö. még Faludi 1954: 211, 220).

A produktivitás egyik fontos értékmérője az idegen szavakhoz való kapcsolódás képessége. A mai magyarban például a *-hat/-het* – általános hatóige képző jellegénél fogva – idegen szóhoz is könnyedén kapcsolódhat (*dehonesztálhat*, *demokratizálhat*). A később részletesebben vizsgálandó mordvin képzők, félképzők és éppenhogy agglutinálódni kezdő utótagok elkülönítésének egyik jól működő kritériuma az orosz eredetű szavakhoz való kapcsolódási képesség. A mára már képzővé vált, absztrakt névszókat létrehozó *-či* könnyedén csatlakozik orosz eredetű, kisebb-nagyobb hang- és alaktani módosítással mára már a mordvin szókincs részévé vált szavakhoz, pl. *bednojči* 'szegénység' (< *bednoj* 'szegény' < or. *бедный*), *bojkači* 'gyorsaság' (< *bojka* 'füрге' < or. *бойкуй*), *čestnojči* 'becsületesség' (< *čestnoj* 'becsületes' < or. *честный*), *smelči* 'bátorság' (< *smel* 'bátor' < or. *смелый*), *tesnači* 'szűk volta vminek' (< *tesna* 'szűk' < or. *тесный*), *turojči* 'tompaság, butaság' (< *turoj* 'tomba, buta' < or. *тупой*), *žadnojči* 'mohóság' (< *žadnoj* 'mohó' < or. *жадный*) stb. Ezt a kapcsolódási képességet ugyanakkor (egy-egy szórványos alaktól eltekintve, pl. *bel'amopel'* 'fehérítő (anyag)' << or. *белый* 'fehér') nem fedeztem fel a többi szóba jöhető mordvin képző/utótag vizsgálatánál.

Hasonló kettőséget tapasztaltam a zürjénben is: a *-lun* absztrakt képző könnyebben kapcsolódik orosz eredetű szavakhoz (*matlun* 'bánat, szerencsétlenség' < *mat* 'pusztulás, vég', *radlun* 'vidámság' < *rad* 'vidám, vidámság'), mint a többi affixum (a szórványos előfordulások közül pl. *geštitanin* 'vendégség, lakoma' < *geštít-* 'vendégeskedik'). A vogul *-sup* képző orosz alapszavakhoz is járulhat: *šasšup* 'félóra' < *šas* 'óra' < or. *час*.

2. Az önálló szóból keletkezett képzők a mordvinban

A mordvin szakirodalomban meglepően sok, mintegy másfél tucat lexéma keveredett az agglutináció gyanújába: *al*, *alks*, *buje*, *či/ši*, *in*, *kaz*, *kiŕd'a*, *lango*, *maŕ*, *maz*, *meže*, *nal*, *ne* ~ *ni*, *pe*, *pel'*, *pŕa/pŕä*, *pulo/pulə*, *tor*.⁸ (Jómagam ezt a sort a *pel'ks* elemmel egészítem ki.)

⁸ Felfogásom szerint az erza és a moksa egy nyelv két nyelvjárása, így a továbbiakban a példák sorában csak az erza alakot adom meg, a moksát csak indokolt esetben (erza adat híján, ill. jelentős hang- és alaktani eltérések esetében) tüntetem fel.

Serebrennikov mordvin történeti alaktanában (1967: 66) csak a *-či*-t minősíti képzőnek; a *-pel'*, *-mar'*, *-kaz* elemeket pedig félaffixumoknak. Cygankin a szóalkotással foglalkozó egyetemi jegyzetében félképzőnek (полуаффикс) tekinti a *-buje*, *-či*, *-in*, *-mar'*, *-maz*, *-ńe*, *-pel'*, *-p'ra*, *-pulo*, *-tor* elemeket, amelyek egy részét ma is élő lexémákra vezeti vissza, vö. *či* 'nap', *mar'* 'gyümölcs termése', *ńi* 'feleség', *pel'* 'eszköz, rész', *pulo* 'farok', *p'ra* 'fej' (később látni fogjuk, hogy ezek egy része nem állja meg a helyét), más részét pedig, nyelvtörténetileg erősen megkérdőjelezhető módszerekkel élve, rokon nyelvi megfelelőkből következteti ki, ill. „szódarabolás” útján kapja meg (Cygankin 1981: 18–21, 36, 48–49, 51, lásd még hasonló szellemben Cygankin 2000b: 151, 153). Ugyanő egy másik cikkében (1996: 21–22) a *-či*, *-mar'*, *-ńe*, *-pel'*, *-p'ra*, *-pulo* félképzők mellé beemeli az *al*, *lango*, *meže*, *nal* elemeket is. A 2000-ben megjelent leíró nyelvészeti kézikönyv, az Ef'zań kel' ezt az átmeneti képzőkategóriát affixoidoknak nevezi, s ide a *-či*, *-pulo*, *-pel'*, *-p'ra*, *-lango*, *-alks*, *-pe*, *-ńi*, *-kirda*, *-meže*, *-mar'*, *-buje* alakokat sorolja (46–47).

A „gyanuń” egy része helytálló, más része viszonylag teljességgel megalapozatlan. A mordvinföldi kutatók a vizsgált szóelemeket önkényesen csoportosítják, utótagnak, félképzőnek és képzőnek nevezve őket. Megegyezik olyan is, hogy egyazon szerző hol utótagnak, hol pedig képzőnek minősíti a kérdéses alakot. Ahhoz, hogy rendet tegyünk ebben a kérdésben, mindenekelőtt egységes vizsgálati szempontrendszert kell kidolgozni. Az általam alkalmazott szempontok a következők (vö. Campbell – Janda 2001: 108–110):

– beszélhetünk-e deszemantizációról, azaz az adott utótag elvesztette-e eredeti jelentését?

– a képzés alapszava (illetőleg az összetétel előtagja) milyen szemantikai körbe tartozik; az adott képző(szerű elem) mennyire szabadon kapcsolódhat különböző szemantikai csoportba tartozó alapszavakhoz?

– mennyiben lehet absztrakt viszonyt kifejező elemnek tekinteni a vizsgált képzőt, utótagot?

– milyen az utótag és a belőle alakult képző(szerű elem) kapcsolata, él-e az alapalak a mai mordvinban, történt-e hangtani és/vagy alaktani változás?

– mennyire tekinthető produktívnek az adott szóelem (különös tekintettel az orosz eredetű szavakhoz való kapcsolódási készségre)?

A továbbiakban a mordvin szerzők által képzőknek, ill. félképzőknek minősített elemeket veszem sorra.

A) Nem utótag, nem képző, hanem önkényesen leválasztott szóelem

1. **-kaz.** Serebrennikov (1967: 71) a korlátozott elterjedésű félképzők közé sorolja az általa ismeretlen eredetűnek tartott *-kaz* elemet: *met'kaz* 'gyík', *ver'gaz* [he-

lyesen: *ńérgaz*] 'borz'. Ahhoz, hogy a *-kaz* elemet (fél)képzőnek tekinthesünk, nemcsak a kiindulópontul szolgáló lexémát kellene megtalálni és annak jelentését körvonalazni, hanem teljes bizonyossággal el kellene különíteni az alapszót is. Ez, véleményem szerint, nem történhet meg.

Az erza etimológiai szótár (EtV 119) a *ńérgaz* alapszavának a *ńér* 'csőr, orr, ormány' lexémát tartja, ugyanakkor összeveti a fi. *nirkko* 'menyét',⁹ é. *nirk* 'menyét', cser. *nerge*, *nergi* 'borz' szavakkal, melynek eredetét a FV **nirka* alakban véli megtalálni. Az UEW (303) a *ńér* szócsaládból (FU **nere* 'orr, csőr, ormány' > lp., cser., md., votj., zürj., osztj. és szam. megfelelőekkel) hangtani okok miatt kizárja a *nirkko* 'hegycsúcs' lexémát. Az erza szót a 'csőr, orr, ormány' jelentésű elemből levezetni több mint kérdéses; ha pedig a *ńérgaz* összefügg az észti és cseremiszi 'menyét' jelentésű szavakkal, akkor képzőként csak a szóvégi *-z* jöhet szóba, tehát semmiképpen nem állja meg a helyét a *ńér* + *kaz* tagolás. – A *meńkaz* két részre bontásának legnagyobb akadálya az alapszó ismeretlensége: egyetlen etimológiai, ill. egy- és kétnyelvű mordvin szótárban sem bukkantam rá a *meń* elemre (vö. MdWb 1253).

Amennyiben a *-kaz* képző lenne, a szóvégműtató szójegyzék tanúsága szerint gyanúba keverhető lenne még a *kečkaz* 'horog, kampó', *šatkaz* 'vadfokhagyma', *uškaz* 'tarackbúza' is (MdWb 671, 2093, 2485). A *kečkaz* 'horog, kampó' az EtV (69) szerint a *kečke-* töből eredeztethető, amely a *kičkeře* 'görbe', *kičkeřgado-* 'elgömbül'; *kečkeře-*, *kečkeřd'e-* 'ökkel, döf, bök' szavak kiindulópontja is. A *kičkeře/kičkor* (~ fi. *kehkerä*, cser. *kəškär*) a finn-volgai korra vezethető vissza, vö. FV **kečke-rä* 'rund, krumm' (UEW 655). A szemantikailag helytállónak tűnő szófejtést ('görbe' > 'horog, kampó') elfogadva, képzőnek csak a szóvégi *-z* tekinthető. Az *uškaz* 'tarackbúza' szót az EtV (199) az *uške* 'drót, huzal' *-z* képzős származékának tekinti, „hasonlóképpen a *meńkaz* [!], *kečkaz* szavakhoz”. Hasonló a helyzet a *šatkaz* esetében is, itt sem bukkantam egy esetleges *šat-* tő nyomára.

Összességében tehát sem a Serebrennikov által felhozott példák, sem pedig az esetleg még szóba jöhető alakok között nincs olyan, amelyet megnyugtató bizonyossággal alapszó + *kaz* tagokra lehetne bontani. Mindemellett az egyes alapszavak meglétét sem tudjuk kimutatni, és a kérdéses szuffixum eredeti jelentését sem tudjuk meghatározni, így tehát ezt az elemet ki kell zárunk a agglutinációval keletkezett képzők sorából.

2. -tor. Cygankin (1981: 19) a később tárgyalandó *-maz* elemhez hasonló módszerrel különít el egy *-tor* szuffixumot. Ezt olyan szavakban véli megtalálni,

⁹ A finnben két *nirkko* szó él, 'hegycsúcs, orom' és 'menyét' jelentésben. A SKES (2: 385) nem zárja ki a kapcsolatot: az állat megnevezésének alapja testének hegyes formája lehetett. A SSA (2: 223) kissé szkeptikusabb: „Sana voi olla alk. sama kuin terävä kärkeä tarkoittaa *nirkko*, vaikkakaan sanojen levikkisuhteet eivät tue tätä oletusta.”

mint pl. *mastor* 'föld' (amelyet a fi. *maa*, é. *maa* szavakkal vet egybe)¹⁰ és *ukštor* 'juharfa' (~ cser. *ukš* 'ág'). Cygankin szerint a *tor* önálló szóként 'oszthatatlan többséget' fejezhetett ki. Etimológiai megfelelőjét a zürjénből és a cseremiszből próbálja kimutatni. Előbbiben a *-tjr* szuffixumot a 'teljes' jelentésű *tjr* önálló szóra vezeti vissza, utóbbiban pedig a gyűjtőnévi jelentésű *-er/-dar/-d'er* szuffixummal rokonítja (*kož* 'lucfenyő' > *kožer*, *koždar* 'fenyves'). (A zürjén *-tor* használatához vö. Serebrennikov 1963: 143.)

Vegyük sorra ezeket a szavakat! A *mastor* ismeretlen eredetű, nem folytatója az U *maye 'Land, Erde' alaknak (vö. fi. *maa*, ?cser. *mu-*, zürj.-votj. *mu*, vog. *mā*, tvg. *mou*) (UEW 263). Az *ukštur* (*ukštor*) finn-volgai eredetű, vö. FV *wakštze* 'Ahorn, Acer platanoides' (~ fi. *vaahtera*, cser. *waštar*) (UEW 812), szóba sem jöhet a cser. *ukš* 'ág' szóval való összekapcsolása és kettébontása (~ fi. *oksa*, lp. *oak'se*, ?votj. *usi*, ?zürj. *vos* < FV (?FP) *oksa 'Ast, Zweig') (UEW 716). Összességében tehát semmi okunk a *-tor* képző meglétét feltételezni.

B) Képző, de nem önálló szóból alakult

3. -in. A központi és az északnyugati nyelvjárásokban a gyümölcsfák, bokrok nevében ritkán előfordul az *-ina* képző,¹¹ pl. *čevgel'* 'kányafa termése' > *čevgel'ina* 'kányafa', *jablik* 'alma' > *jablikina* 'almafa', *ovtumar'* 'csipkebogyó (medvebogyó)' > *ovtumar'ina* 'csipkebogyóbokor', *pižol* 'berkenye' > *pižolina* 'berkenyebokor', *umar'* 'alma' > *umar'ina* 'almafa' (néha – valószínűleg a *-mar'* utótag hatására – egy inetimologikus mássalhangzó is a képzőhöz kapcsolódik: *pešte* 'mogyoró' > *pešte'ina* 'mogyoróbokor', *šl'iva* 'szilva' > *šl'iva'ina* 'szilvafa', *višna* 'cseresznye' > *višna'ina* 'cseresznyefa'). E képző másik jelentésköre: 'vmiben gazdag hely; hely, ahol vmilyen növény nő/állat él', pl. *ćokovina* 'olyan hely, ahol sok fülemüle él' (< *ćokov* 'fülemüle'), *topol'ina* 'nyárfás hely' (< *topol'* 'nyárfa'). – Cygankin ezt a képzőt egy önálló, 'hely' jelentésű szóból vezeti le, amelyet összekapcsol a zürjén *in* 'hely' lexémából alakult *-in* 'vmilyen hely; hely, ahol valamilyen cselekvés folyik' jelentésű képzővel (pl. *irjkdin* 'hüvös hely' < *irjks* 'hüvös') (Cygankin 1981: 36; 1996: 19–20).

¹⁰ Magának részben ellentmondva az etimológiai szótárban a *mastor*-t két részre bontja: az előtagot finnugor eredetűnek tartja (fi. *maa*, zürj.-votj. *mu*), a *-stor* utótagot viszont az orosz *cmopaha* 'oldal' szóból vezeti le (EtV 103).

¹¹ Az irodalmi nyelvben gyakoribb a *-ks*: mdE *atamar'* 'cseresznye' > *atamar'ks* 'cseresznyefa', *inžej* 'málna' > *inžejks* 'málnabokor', *leńge* 'háncs' > *leńgeks* 'hársfa', *lomzor* 'zelnice' > *lomzor'ks* 'zelnicebokor', *pižol* 'berkenye' > *pižolks* 'berkenyebokor'; mdM *gruša* 'körte' > *gruša'ks* 'körtefa', *kustar* 'bokor' > *kustar'ks* 'cserjés', *lajmar'* 'zelnice' > *lajmar'ks* 'zelnicebokor', *normal'* 'eper' > *normal'ks* 'eper', *šl'iva* 'szilva' > *šl'ivaks* 'szilvafa', *višna* 'cseresznye' > *višna'ks* 'cseresznyefa' stb.

Véleményem szerint Cygankin elmélete több okból sem állja meg a helyét. Egyrészt eléggé valószínűtlen, hogy a zürjében és a mordvinban két 'hely' jelentésű szó azonos agglutinációs utat járjon be (a mordvinból nem is tudjuk kimutatni az állítólagos alapszót), másrészt pedig a zürjében az *-in* elemű szavak elsősorban a szemantikai mező zártsága miatt nem felelnek meg maradéktalanul a képzővé válás kritériumainak, ezek ma még inkább összetételeknek minősülnek. (Ugyancsak Cygankin magyarázata ellen szól a képzővégi magánhangzó is: az önálló szóból alakult képzők átmennek bizonyos fonetikai átalakuláson, de *-a* soha nem kapcsolódik hozzájuk.)

Valószínűbbnek tartom az orosz nyelv hatását, vö. *калина* 'kányafa', *клевещевина* 'ricinusbokor', *малина* 'málna, málnabokor', *осина* 'rezgő nyárfa'; *ивина* 'fűzfavessző' (< *ива* 'fűzfa'), *виноградина* 'szőlőszem' (< *виноград* 'szőlő') – növénynevekben, ill. azok képzőjeként; *извилина* 'kanyarulat' (< *извив* 'hajlás, kanyarulat'), *котловина* 'völgykatlan' (< *котёл* 'katlan, üst'), *теснина* 'hegyszoros' (< *тесный* 'szűk, szoros'), *трясина* 'ingovány' (< *тряс-* 'ráz') – helyet jelölő szavakban.

4. *-maz*. Cygankin (1981: 19) két (nyelvjárási) közszó és néhány személynév etimologizálása eredményeképp tekinti a *-maz* elemet képzőnek, s ennek 'vmihez/vkihez hasonló, vmit birtokló' jelentést tulajdonít. Az általa a szamarai terület Matjuskino falujából adatolt *kečemas* 'horog' és a talányos módon csak „erza dialektus” jelzettel ellátott *nařkamaz* 'üröm' irodalmi nyelvi megfelelője a *kečkaz* és *nař'emks* (ugyanakkor Paasonen szótárában a *nařkamas*, *nařkamas*, *nerkamaz* moksa adatként szerepel, vö. MdWb 1332). A *kečkaz* szóról már fentebb megállapítottam, hogy nem lehet *keč(e)* + *kaz* elemekre bontani. Az EtV (115) a *nař'emks* etimonját a FV **nar-* töben véli megtalálni, összevetve ezt a fi. *näre* 'fiatal lucfenyő', zürj.-votj. *ner* 'vessző, vesszőnyaláb' szavakkal. Az UEW azonban az Ug (?U) *ňšrз* 'Rute, junger Schöbling' szónak csak a vogul, az osztják és a magyar (*nyír*) megfelelőjét tekinti biztosnak, a cseremis, zürjén, votják és szamojéd alakokat bizonytalannak veszi, a finn szót nem vonja ide, a mordvinról pedig említést se tesz (UEW 331). Paasonen a *nař'emks/nerkamaz* alakokat a csuvas *nargəməš* szóból eredezteti (MdWb 1332). – Mindezek alapján nyilvánvalónak tűnik, hogy szóba sem jöhet a 'horoghoz hasonló', ill. 'vesszőhöz hasonló' jelentésmagyarázat.

A *-mas* (*-maz*) ugyanakkor személynévképzőként valóban funkcionál, a pogány kori mordvin nevek őrzik e képzőt, pl. *Kečemas* < *keče* 'merőkanál', *Piñemas* < *piñe* 'kutya', *Valgomaz* < *valgo-* 'lemegy (a nap)'.¹² E képző eredetéről

¹² A névadás motivációja ezekben az esetekben lehet az először meglátott tárgy (*Kečajkin* < *keče* 'merítőkanál', *Piksajkin* < *piks* 'kötél'); állathoz hasonlítás, ill. óvónévi jelleg (*Kelaškin* < M *kelaž* 'róka', *Numolov* < *numolo* 'nyúl', *Oftaň* < M *oftə* 'medve') és a születés ideje (*Išaš* < *išak* 'tegnap', *Nujat* < *nuje-* 'arat').

több nézet látott napvilágot. Az egyik, inkább a népetimológia körébe illő hipotézis szerint a *Keče Maska* 'Maska kanala', *Piše Maska* 'Maska kutyája' szerkezetekből jött létre, majd elvonták belőle a kicsinyítő képzőnek vélt *-ka* elemet (ennek súlyosan ellentmond a genitivusi rag hiánya és a birtokos szerkezet fordított sorrendje: *Maskań keče*). A másik feltevés szerint e képzőben a *-ma* deverbális nomenképző (vö. *valgoms* 'lemegy' > *valgoma* 'naplemente') és egy *-s* képző olvadt össze. Ezáltal *Valgomas* alak jött létre, majd az analógia révén (*Valgomas* ~ *Valgovat*) elvonták a *-mas* képzőt. Itt segíthetett a *Kema-s*, *Kolma-s*, *Rama-s* nevekben lévő *-m* elem megléte is, a morfémahatárok eltolódásával (Nad'kin 1973: 109–110). Ha ez utóbbi hipotézis igaz, vizsgálódásunk köréből akkor is ki kell zárni a *-mas* elemet, merthogy akkor halmozódással keletkezett képzőről van szó.

Večkanova ezzel szemben egy önálló 'tárgyak összessége, emberek meghatározott csoportjához (családhoz, nemzetséghez) való viszony' jelentésű szóból vezeti le ezt a képzőt, így a *-mas* a személynevekben a nemzetséghez tartozás kifejezésére szolgált. Elméletét nagymértékben gyengíti, hogy a fentebb már elvetett mdE *kečkemaz* 'horog' és a mdM *kārmaz* 'fürt' szóban véli megtalálni annak a bizonyos „önálló szónak” a nyomát, tehát nézete tulajdonképpen Cygankin véleményét tükrözi (Večkanova 1985: 135).

Összességében tehát sem a két nyelvjárási közszó, sem pedig a személynevekben felfedhető képzőelem nem indokolja az önálló szóból keletkezett *-maz* (*-mas*) képző létét, ugyanis ilyen szót a mordvinből nem tudunk kimutatni, a képző egykori jelentését nem tudjuk körvonalazni, s a közszói alaptagok rendkívül kevés száma és etimologizálási problémái miatt biztos alaptagot sem tehetünk fel.

C) Az adott lexéma összetételek utótagja, nem kezdődött meg az agglutinációs folyamat

5. al. Cygankin (1996: 21) a félaffectumok közé sorolja az *-al* 'vmi alatt lévő hely' elemet (ennek alapszava az *al* 'alsó, alul lévő; alsó rész; alátét, állvány', vö. MdWb 22). Állítását a következő példákkal igyekszik alátámasztani: M *šed'al* 'pince' < *šed'* 'padló, deszka; híd', M *kudal* 'talapzat' (< *kud* 'ház'), M *val'mal* 'ablak alatti hely' (< *val'ma* 'ablak'). A sort folytathatnánk Paasonen moksa példáival: *kāmal* 'csizmatalp' < *kāmā* 'csizma', *pandal* 'lejtő' < *pandā* 'domb', *pił'geal* 'talp' < *pił'ge* 'láb', *ulal* 'toka' < *ul* 'áll', *utomal* 'hombár alatti hely' < *utomā* 'hombár' stb. (MdWb 23).

Ebben az esetben deszemantizációról egyáltalán nem beszélhetünk, hiszen az *al* utótag eredeti jelentése jól megőrződött. Az összetételek konkrét helyet jelölnek (az előtag és utótag viszonya világosan látható), az absztrahálás folyamata

nem indult el. Az alapszó szemantikai köre viszonylag zárt, tetszőleges jelentéstani variabilitásról szó sincs. Mindezek alapján az *al* egyértelműen összetételi utótagnak tekinthető, s a vizsgálati körből kizárandó.

6. *alks*. Az Eržań kel' (2000: 47) szerint ez az elem 'valaminek az alsó részét jelöli' (ezt kiegészíthetjük a 'növény, tő alsó része' és az 'ágy' jelentésekkel is, vö. MdWb 28). Kapcsolódhat testrésznévhez (*keńžalks* 'körömalja' < *keńže* 'köröm', *piłgalks* 'talp' < *piłge* 'láb', *kavalalks* 'hónalj', *ulalks* 'toka' < *ulo* 'áll'; *pralks* 'az ágy fejrésze; párna' < *pra* 'fej'); földrajzi köznévhöz (*mastoralks* 'föld alatti boltozat' < *mastor* 'föld', *pandalks* 'hegyalja' < *pando* 'hegy'); ill. jelölheti a lakás, lakóterület bizonyos részeit (*ežemalks* 'a lóca alatti hely' < *ežem* 'pad, lóca', *valmalks* 'az ablak alatti hely' < *valma* 'ablak'). (A példák egy részéből kiviláglik, hogy az *-al* és az *-alks* a jelentés megváltozása nélkül egyaránt kapcsolódhat bizonyos szavakhoz.)

Az *al* elemhez hasonlóan, itt is egyértelműen megmarad az *alks* eredeti jelentése, nem indult el semmiféle deszemantizációs folyamat. Az összetételek konkrét testrészt, tárgyat, helyet jelölnek, s az előtag és utótag viszonya világos. Az alapszó szemantikai köre itt is viszonylag zárt. A képzővé válást nehezíti az is, hogy az *alks* eleve képzett szó: az *al* 'vminek az alja' lexémához a rendkívül produktív *-ks* denominális nomenképző járul. Mindezek alapján elmondható, hogy az *alks* nem képző vagy félképző, hanem összetételi utótag.

7. *-bije, -bijo, -buje*. Cygankin (1981: 48–49) ezt az elemet önálló szóból alakult képzőnek tekinti. Funkciója, felhasználási köre rendkívül korlátozott, csak az északkeleti erza nyelvjárásokban fordul elő, s csak személynevekhez kapcsolódhat. Az alapszó, a mdE *bujo, pijo* – amely mára már kiveszett a mordvinból, s helyére a *ćora* 'fiú' lépett – az ősmd. **pujə/pijə* < **pūjə* alakra vezethető vissza, amely kapcsolatba hozható a m. *fiú*, zürj.-votj. *pi*, cser. *püerye*, fi. *poika* (< PFU **pojka* 'fiú, vkinek a fia'; UEW 390; Keresztes 1986: 122) szavakkal.¹³ A szóeleji *p-* bizonyos fonetikai helyzetben (összetett szavakban, zöngés mássalhangzóra végződő előtag után) zöngésülhetett.

A személynévi tőhöz kapcsolódva a *bije, bijo, buje* jelentése megváltozott: 'fiú' > 'család, nemzetség feje, nagycsalád vezetője' > 'nemzetség, törzs'. Ez a jelenség ma is adatható: *Mitranbuje* 'mindazok, akik a Dmitrij nevű férfi családjába tartoznak'; *Ohremeńbuje* 'akik Jefrem családjának a tagjai'. Ez a szó a nem hivatalos (nem eloroszosított) településnevekben, mordvin személynevekhez kapcsolódva 'a nemzetség, törzs szállásterülete' jelentést vette fel, vö.

¹³ Jelentéstani nehézségek miatt nem fogadható el Voronin etimológiája, mely szerint a tat. *buje* 'vidék, övezet' szóra (vö. or. *бүү* 'vidék, határ') volna visszavezethető, s eredetileg a 'mordvinokat a szergacsi tatároktól elválasztó határ'-t jelölte volna. Ugyancsak elvetendő Gordeev feltevése is, miszerint csak a mdE *bij(e)* származhat a PFU **pojka* szóból, a *buj(e)* viszont a fi. *oja*, liv *voja* 'árok' megfelelője lenne (idézi Cygankin 1981: 49).

Aťanbijo, Kečėnbije, Kul'asbije, Ordańbuje, Orozbije, Oržanbuje, Salmanbijo, Siřežbuje. Ugyanígy a zürjén *pi* is kapcsolódhat toponimákhoz: *Ill'api* 'Ilja fia' (egy út neve, tkp. 'Ilja fiának az útja'), *Katpi* 'Katalin fia' (egy tó neve); a *pijan* pedig a lakosság egy csoportjának meghatározására szolgál: *ižmapijan* 'az Izsma folyó mellett lakók', *jemvapijan* 'a Jemva mellett lakók'. (A *pi* ~ *pijan* a zürjén köznevekben grammatikalizálódott, kicsinyítő képzővé vált, vö. *zonpjan* 'fiúcska' < *zon* 'fiú'; *sijpjan* 'hajacska' < *sij* 'haj') (Cygankin 1981: 48–49; 1983: 163–164).

Véleményem szerint itt sincs szó agglutinációval alakult képzőről, ugyanis a *bije, bijo, buje* tökéletesen beillik a mordvin földrajzi nevek egyik alaptípusába, a kételemű (bővítményrész + alaptag szerkezetű) nevek csoportjába. A leggyakoribb víznévi (és víznévből metonimikus névadással keletkezett településnévi) alaptagokhoz (*leĵ* 'folyó', *latko* 'árok, vízmosás, patak', *lišma* 'forrás', *erke* 'tó'), ill. a *kužo* 'tisztás' névelemhez túlnyomó többségben köznévi bővítményrész járul, míg a településnevek megalkotásában módfelett produktív *veĵe* 'falu' alaptaghoz javarészt személynévi bővítmény társul.¹⁴ Ezek a nevek tehát ugyanolyan felépítésűek, mint a *bije, bijo, buje* elemű toponimák, így semmi okunk képzővé válást feltételezni (illetőleg ha ez képző lenne, akkor az összes többi, mintegy kéttucatnyi egyéb földrajzi köznévi alaptagot is annak kellene minősíteni, ami abszurd helyzetet eredményezne).

8. kirda (< FV *kerta 'sor, rend; -szor/-szer/-ször', vö. fi. *kerta* – UEW 659). Multiplicativusi jelentésű elem: *kavońgirda* 'kétszer', *kolmońgirda* 'háromszor', *kemeńgirda* 'tízszor', *ombońgirda* 'másodsor' (mivel mindig a számnév genitivusi alakjához járul, a *k-* így zöngésül). Ennek az elemnek a megítélése a mordvin szakirodalomban nem egyértelmű. Az *Eťzań kel'* (2000: 47) affixoidnak tekinti, a nyelvkönyvek (Mosin – Bajuškin 1983: 126; Mészáros 1998: 101) általában névutónak, az erza értelmező szótár (Abramov 2002: 184) szórésznek, szóelemnek (val *peĵks*) minősíti. Az egybe- ill. különírás kérdésében is ingadozás figyelhető meg: *lamońkirda* ~ *lamoń kirda* 'sokszor'. Alakilag – és számnevekhez kapcsolódva szófajtanilag is – inkább a névutókhöz kell sorolni, a képző kritériumainak nem felel meg.

9. lango. Önálló szóként elsősorban 'felület, felszín, vminek a felületén lévő hely', ill. 'idő, idény' jelentése van. E két fő jelentés az összetételekben is megőrződik: *čalgamolango* 'lépcsőfok' (< *čalgamo* 'lépcső'), *kaštomolango* 'kemencepada' (< *kaštom* 'kályha, kemence'), *kudlango* 'háztető' (< *kud(o)* 'ház'), M

¹⁴ *Čińev lišma* < *čińev* 'szagos, büdös', *Čovar lišma* < *čovar* 'homok', *Ińeĵej* < *ińe* 'nagy', *Kańšt' erke* < *kańšt'* 'kender', *Kardon latko* < *kardo* 'istálló, akol', *Kijav latko* < *kijav* 'kigyó', *Lapiža erke* < *lapuža* 'lapos', *Lepĵej* < *lepe* 'éger', *Ovto leĵ* < *ovto* 'medve', *Pičińguši* < *piče* 'fenyő', *Sijaĵej* < *šija* 'ezüst', *Šil'd'eĵ lišma* < *šil'd'eĵ* 'zsombék', *Tań'eĵ leĵ* < *tań'eĵ* 'édes, finom', *Tumo latko* < *tumo* 'tölgy', *Veđ'gev latko* < *veđ'gev* 'vízimalom'; ill. *Armej veĵe*, *Boraž veĵe*, *Kočkur veĵe*, *Kuraj veĵe*, *Norad veĵe*, *Polaj veĵe*, *Sudož veĵe* stb. (Kazaeva 2001: 11–44).

kuštʼomalango 'lépcsőtornác, (fedett) feljárt' (< *kuštʼema* 'lépcső'), *lovsolango* 'tejszín' (< *lovso* 'tej'), *pečkalango* 'a kemence teteje, felszíne' (< *pečka* 'tűzhely, kemence'), *potoloklango* 'padlás' (< *potolok* 'mennyezet'); ill. *led'emalango* 'a kaszálás ideje' (< *led'ema* 'kaszálás'), *nujemalango* 'az aratás ideje' (< *nujema* 'aratás'), *robotalango* 'munkaidő' (< *robota* 'munka'), *vid'emalango* 'a vetés ideje' (< *vid'ema* 'vetés'). A *-lango* 'idő' voltaképpen el is hagyható az *ašolgadomalango* (< *ašolgadoma* 'hajnalodás'), *čokšnelango* (< *čokšne* 'este'), *kovlango* (< *kov* 'hold, hónap'), *valskelango* (< *valske* 'reggel'), *velango* (< *ve* 'éjszaka') összetételekből. Sajátos jelentésmozzanata e lexémának a 'teljes, egész' árnyalat kifejezése, pl. *kojmelango* 'lapát (tkp. az egész lapát)' < *kojme* 'lapát', *šangolango* 'vasvilla (az egész)' < *šango* 'vasvilla', *mastorlango* '(az egész) világ' < *mastor* 'föld, ország, világ'. 'Hímzés' jelentést hordoz a *lavtolango* 'vállhímzés' < *lavtov* 'váll', *meščelango* 'mell-hímzés' < *mešče* 'mell' szavakban. (Vö. Cygankin 1996: 21; Eržan' kel' 2000: 47; MdWb 1009.)

Elvontabb helyviszonyt fejez ki a *kalmolango* 'temető' (< *kalmo* 'sír, sírgödör') és a *kilango* 'út, utazás' (< *ki* 'út').

A felsorolt adatok alapján a *-lango* összetételi utótagnak tűnik. A helyviszonyokat kifejező összetételek konkrét helyeket jelölnek, s az előtag és utótag viszonya világosan látható, ugyanakkor néhány szóban talán már megindult egyfajta absztrahációs folyamat, vö. *kalmolango*, *kilango*, ill. *kojmelango*, *šangolango*, *mastorlango* (s talán ide sorolható a *tiŋgelango* 'szérű' < *tiŋge* 'szérű', *ved'lango* 'patak' < *ved'* 'víz', *vir'lango* 'erdő, erdős hely' < *vir'* 'erdő', ahol az összetétel voltaképpen ugyanazt jelenti, mint az előtag, másképpen fogalmazva a *-lango* itt talán egyfajta jelentés nélküli képzővé kezd üresedni). Az időviszonyt jelentő szavak (elsősorban a *čokšnelango*, *valskelango*, *velango* típusú összetételek) szintúgy magukban hordozzák a képzősülés lehetőségét.

10. *mař*. A md. *umař/mař* 'alma; termés, gyümölcs; bogyó; szamóca' összetett szavak utótagjaként valamilyen növény (gyümölcs) termését, bogyóját jelöli, pl. *čejumař/šajmař* 'tőzegáfonya' < *čej/šaj* 'sás', M *iňd'ərmař* 'lonc (bogyója)' < *iňd'ər* 'lonc', *kuzumař/kuzmař* 'lucfenyő toboza' < *kuz* 'lucfenyő', *mastorumař*, *mastumař* 'földieper' < *mastor* 'föld', *modaumař*, *modamař/modmař* 'krumpli' < *moda* 'föld', *ovtumař*, *ovtumař/oftumař* 'csipkebogyó, vadrózsa (termése)' < *ovto/ofto* 'medve', *pičeumař/pičumař* 'fenyőtoboz' < *piče/pičə* 'fenyő', *tumumař/tuməmař* 'gubacs' < *tumo/tumə* 'tölgy'.¹⁵ (Ritkán előfordul testrésznevekben is: *čamaumař* 'arc, orca' < *čama* 'arc', M *šel'məmař* 'pupilla' < *šel'mə* 'szem', itt a vizsgált szó jelentése némiképp megváltozott.) (Vö. MdWb 1175.)

¹⁵ A md. *lamař/lajmař* 'zelnice (termése)' szavakba valószínűleg utólag, analogikusan épült be a *mař* elem, alapszava ugyanis a *lom/lajmə* 'zelnice', amely uráli eredetre megy vissza, vö. fi. *tuomi*, é. *toom*, lpN. *duobmä*, cser. *lombā*, zürj.-votj. *lēm*, osztjV. *jəm*, vogTJ. *lēm*, szelk. *čēm* < U *δēme* (*δōme*) 'Traubenkirsche, Ahlkirsche' (UEW 65).

Cygankin véleményével (1996: 21) ellentétben¹⁶ ezt a lexémát nem lehet (fél)képzőnek minősíteni, mert nem felel meg a derivációs kritériumoknak: szemantikailag nagyon kis csoportot alkotnak az alapszavak; az így keletkezett szavak behatárolt jelentésűek ('növény termése'); a vizsgált elemnek absztraháló képessége nincs; az eredeti jelentés nem homályosult el; az összetétel utótagjának jelentése közel áll az eredeti jelentéshez.

11. *nal*. Ez a szó a moksában ma 'csoport, csapat, nyáj' jelentésben él; összetételek utótagjaként pedig elsősorban 'valamilyen növényvel benőtt terület' jelentést hordoz (pl. *kal'nal* 'fűzfaerdő' < *kal* 'fűzfa', *kuz'nal* 'fenyőerdő' < *kuz* '(luc)fenyő', *lepə'nal* 'égeres' < *lepə* 'éger', *ńud'inal* 'nádas' < *ńud'i* 'nád', *pəšə'nal* 'hárserdő, hársliget' < *pəšə* 'hárs', *pičə'nal* 'fenyves' < *pičə* 'fenyő', *pojunal* 'nyárfaliget' < *poju* 'nyárfa', *tumə'nal* 'tölgyes' < *tumə* 'tölgy'). Gyűjtőnévi funkcióra utal a *čil'd'inal* 'zsombékos hely' (< *čil'd'i* 'zsombék, gyephalom') és a *kevnal* 'kőbánya' (< *kev* 'kő') összetétel is.

A *nal* az erza köznevek közül mára már kiszorult. Mordvinföldi névtanosok néhány településnévben véltek felfedezni e szót, szerintük a *Načenal'ka*, *Načenal'i* nevek alaptagja ez az elem (< *načko* 'nyirkos, nedves') (vö. Inževatov 1987: 149). (Az etimológiát a szemantikai problémák mellett az is gyengíti, hogy az első településnév hidronimikus eredetű, a *Načenal'ka* folyóról kapta a nevét.)

E szó nincs kapcsolatban a *nal* 'nyíl' főnévvel (vö. UEW 317).

Paasonen bizonytalan ennek az elemnek a megítélésében: „Wort od. Suff., das nur in Verbind. mit einigen Nomina vorkommt u. 'Menge, Vielheit, Reich-tum' bedeutet” (MdWb 1312). Cygankin (1996: 21) egyértelműen gyűjtőnévi funkciójú félaﬀixumnak tartja, s nem utótagként kezeli. Megítélésem szerint e vélekedésnek a térszínformákat megnevező földrajzi nevekben – hasonlóan a *bije*, *bijo*, *buje* lexémához – semmiféle alapja nincs, a korábban vázolt érvek miatt ez nem lehet képző, csak utótag (vö. *lej*, *latko*, *vel'e* stb.).

Úgy tűnik, hogy a gyűjtőnévi jelentés képes magában hordozni a képzővé válás lehetőségét, ugyanis Paasonen szótárából (MdWb 1312) tudtam adatolni egy „képzőszerű” köznévi (azaz nem földrajzi névi) előfordulást: M *šabanal* 'sokgyerekeség' (< *šaba* 'gyerek').

12. *pulo*. Az agglutinálódott képzőknek tartott szavak közül talán ez a leginkább vitatott, s egyben a legtöbb félreértelmezéssel „sújtott” lexéma. Mészáros Edit részletesen áttekinti e kérdés irodalmát (Mészáros 1999–2000: 237–240), bemutatja a különféle vélekedéseket, s megpróbálja tisztázni, képzővel vagy összetételi utótaggal állunk-e szemben. A legelső problémát az okozza, hogy itt voltaképpen homonim szavakról van szó (1. 'farok; copf'; 2. 'liget, er-

¹⁶ Voltaképpen már magával a képző meghatározásával is gondok vannak: Cygankin csak *-mař* szuffixumról beszél, holott helyesebb lenne E *umař*, M *mař* elemekről szólni.

dőcske'), ám a szakirodalom erről alig vesz tudomást. A mordvin szótárak általában csak a 'farok; copf' jelentést (illetve az abból levezethető egyéb jelentéseket) közlik,¹⁷ s csak néhány műben szerepel mindkét szó.¹⁸

A második nehézséget a lexéma minősítése jelenti. A különféle kézikönyvek, grammatikai összefoglalók és iskolai nyelvtankönyvek hol gyűjtőnévi jelentésű képzőnek (pl. Cygankin 1980: 108, 150), hol félképzőnek (pl. Cygankin 1981: 18, 51; Serebrennikov 1967: 66, 70), hol pedig összetételi utótagnak (Cygankin 1983: 72, 98; Kelin 1967: 65) tekintik a vizsgált elemet (bővebben l. Mészáros cikkében).

Jelen dolgozat vizsgálódási tárgyából a 'farok; copf' jelentésű szót kizárhatjuk, ugyanis a *karbulo* 'bocskor hátulja', *urbulo* 'mezei zsurló' (szó szerint 'mókusfarok'), ill. *čerbulo* 'hajfonat', *muškopulo* 'kenderfonat' (vö. Mészáros 1999–2000: 241) szavak *-pulo* eleme egyértelműen összetételi utótagnak minősül.

Vizsgáljuk meg tehát a *pulo* 'liget, erdőcske' lexémát tartalmazó szavakat, mennyiben teljesülnek ez esetben a képzővé válás feltételei! Mészáros négy szemantikai alcsoportot különít el: a) 'liget, erdőcske, fás hely': *kil'ejbulo* 'nyírfaliget' (< *kil'ej* 'nyírfa'), *pičepulo* 'fenyves' (< *piče* 'fenyő'), *tumopulo* 'tölgyes' (< *tumo* 'tölgy'); b) 'növénnel benőtt hely': *in'zejbulo* 'málnás' (< *in'zej* 'málna'), *šil'd'ejbulo* 'zsombékos hely' (< *šil'd'ej* 'zsombék'), *tikšepulo* 'füves hely, tisztás' (< *tikše* 'fű'); c) '-s/-os/-es/-ös hely' (ahol az előtag nem növény-név): *latkopulo* 'szakadékos hely' (< *latko* 'szakadék'); és d) 'vmilyen állattal benépesült hely': *joz nepulo* 'kigyós hely, kigyófészek' (< *jozne* 'kigyó'). A felsorolt adatok alapján úgy tűnik, hogy a *pulo* nem képző, hanem összetételek utótagja. Sem a deszemantizációnak, sem az absztrahálásnak nincs jele, hiszen a vizsgált lexémák konkrét helyeket jelölnek. Az alapszó szemantikai köre jól körülhatárolható: növénynevek (azon belül is elsősorban fanevek), állatnevek, térszinformák megnevezései fordulhatnak elő. Összességében elmondható, hogy az elsősorban az erzából adatható *pulo* használati köre és minősítése megegyezik a moksa *nal* szóéval.

D) Az utótag megindult a képzővé válás útján

A deszemantizációs folyamat még éppen csak megindult; a vizsgált elem szemantikai ereje nagy, jelentésbeli kapcsolódási szabadsága csekély, az alapszóval való

¹⁷ Vö. 'хвост; Schwanz, Schweif'; 'коса; Haarflechte, Zopf (der Mädchen)'; 'пасмо; Gebinde, Fitze, Strähne', továbbá 'стержень, рукоятка; Schaft, Stiel' stb. (MdWb 1833–1834); 'хвост, коса, ручка, пасма' (ERS 526); 'häntä; palmikko, letti; verkon pohjukka' (MSS 151).

¹⁸ Vö. 1. 'häntä; palmikko, letti', 2. 'lehto' (ESS 135); 1. 'farok; hajfonat, copf, varkocs', 2. 'fás hely, liget, erdőcske; vmilyen növénnel benőtt / állattal benépesült hely' (EMSz 246).

kapcsolatát jól őrzi, elvont viszonyok jelölésére még csak kis mértékben képes.

13. -*prá/prä*.¹⁹ Önálló szóként a következő jelentéseket hordozza: 1. 'fej, fő' (*lomañeñ prá* 'emberfej', *pondakš prá* 'borzas fej'); 2. 'vminek a felső része, teteje, csúcsa' (*čuvtoñ prá* 'a fa teteje', *pandoñ prá* 'hegytető'); 3. 'vminek a vége' (*suroñ prá* 'ujjbegy'); 4. 'állatok száma, darab' (*stadasoñt' sížgemeñ prát* 'a nyájban hetven fej van') (Abramov 2002: 398; ERS 521; MdWb 1796). Képzett alakok alapszavaként: *prádovks* 'befejezés', *právkš* 'tartalomjegyzék', *právt* 'főnök', *prév* 'ész'; alárendelő összetételek előtagjaként: *práčeř* 'hajszál', *práked'* 'fejbőr', *prákolgan* 'koponya', *prápaća* 'fejkendő', *prásuře* 'koszorú', *práudem* 'agyvelő'; mellérendelő összetételben: *prát-pil'get'* 'végtagok'; névutó alapszavaként: *prásto* 'tetejéről', *práso* 'tetején', *prás* 'tetejére' stb. Mindezek mellett a *prá* visszaható névmásként is él: *prá šnams* 'dicsekszik', *prá vanstoms* 'vigyáz magára', *prá veřams* 'viselkedik'.

Összetételek utótagjaként szintén produktívnak számít. Vizsgálódásom célkitűzése értelmében a konkrét 'fej, fő; vmi teteje, vége' jelentések (azaz utótagok) és az elvont jelentések (azaz képzők) között kell határvonalat húznunk. Mindenképpen a konkrét szemantikai kategóriába tartoznak az alábbi alcsoportok: építmények teteje, felső része: *kudoprá* 'háztető' (< *kudo* 'ház'), *kušt'embrá* 'lépcső, feljáró' (< *kušt'ema* 'lépcső'), *palmañbrá* 'az ajtófélfá felső része' (< *palmañ* 'oszlop, pillér'), *utombbrá* 'a csűr padlása' (< *utomo* 'csűr'); testrészek vége: *kel'brá* 'nyelvhegy' (< *kel'* 'nyelv'), *lavtovbrá* 'váll' (< *lavtov* 'váll'), *pil'eprá* 'a fülkagyló felső része' (< *pil'e* 'fül'), *sudoprá* 'orrhegy' (< *sudo* 'orr'); lábbelik orra: *kar'brá* 'a bocskor orra' (< *kar'* 'bocskor'), *kembrá* 'csizmaorr' (< *kem* 'csizma'); tárgyak feje: *eskeprá* 'a szög feje' (< *eske* 'szög'); növények feje: *čur'kaprá* 'egy fej hagyma' (< *čur'ka* 'hagyma'), *kapstaprá* 'egy fej káposzta', *makoprá* 'mákgubó' (< *mako* 'mák'), térszínformák teteje: *pandoprá* 'hegy-csúcs' (< *pando* 'hegy'); vizek forrása: *lejbrá* 'folyó forrása' (< *lej* 'folyó'), *lišmaprá* 'forrás, kút' (< *lišma* 'kút'), *ved'brá* 'forrás' (< *ved'* 'víz').

Absztrakt viszonyokat fejez ki, tehát már inkább képzőnek tekinthető: *čariprá* 'csibész' < *čari* 'kerék; forgó', *ired'šprá* 'részség' < *ired'ems* 'berűg', *keñžeprá* 'egy csipetnyi vmi' < *keñže* 'köröm', *l'embrá* 'olvasztott zsír maradványa' < *lem* 'faggyú, zsír', *pondakšprá* 'ápolatlan, gondozatlan ember' < *pondakš* 'borzas, kócos', *šajtañbrá* 'ördög' < *šajtañ* 'ördög, sátán', s talán ide sorolható a *botprá* 'ebi-hal' < *bot* 'halászaskor használatos bot', *kevbrá* 'köves hely' < *kev* 'kő', *sukšprá* 'pattanás' < *suks* 'féreg, kukac', *čavkañbrá* 'lóhere' < *čavka* 'csóka'.

Összességében tehát elmondható, hogy a *prá* elem absztrahálódása néhány szóban már megindult, de a deszemantizációs folyamatnak még csak az elején

¹⁹ FU *perä 'hátulsó rész' > fi. *perä*, votj. *ber*, zürj. *bör* 'hátulsó rész', osztj. *pěrtä*, vog. *pärəw* 'hátra' (UEW 373).

jár, mivelhogy az alapalak önálló szóként is, összetételekben is élő, produktív lexéma, továbbá a képző és az utótag elkülönülését gyorsító hang- és alaktani változások (az általános elvű zöngésülést leszámítva) még nem történtek meg. A képzősülést elősegítheti, hogy a vizsgált előtagok viszonylag változatos szemantikai körbe tartoznak, a szemantikai háttér tehát biztosítva van. A *p̄ra* képzőként produktívnek tűnik, orosz eredetű alapszót ugyanakkor nem találtam.

14. -pe²⁰ 1. 'vminek a vége (térben)': *kiñ pe* 'az út vége', *piks pe* 'kötélvég'; 2. 'vminek a vége (időben)': *íleñ pe* 'a tél vége', *majeñ pe* 'május vége' (Abramov 2002: 356; ERS 463; MdWb 1571). A *pe* használati köre és produktivitása lényegesen kisebb, mint a vele bizonyos mértékig azonos szemantikai tartalmat képviselő *p̄ra* szóé. Cygankin (2000a: 130) a mai erza irodalmi nyelvben mintegy 70-re becsüli a *p̄ra* előtagú összetételeket, ezzel szemben a *pe* előtagként szerinte csak a *peščuvto* (~ *pevčuvto*)/*pešafta* 'nyél nélküli serpenyő felemelésére szolgáló csipesz, fogó' szóban fordul elő.²¹ Valójában ez az adat nem is tartozik ide, hiszen ennek etimológiája más: *peš-* < FP *pište 'csipesz; fenyőfáklya tartója', vö. fi. *pihti*, lpN *bās'tá*, zürj. *peš*, *peša* (UEW 733; Keresztes 1986: 110).

A képzett szavak között csak a fosztóképzős alakot tüntetik fel a szótárak (*pevt̄eme* 'végtelen'), belőle alkotott határozószó a *pećek* 'sorban', *pećek-pećek* 'egymás mögött', *pes* 'végig', *ped'e-pes* 'elejétől a végéig'.

Összetételek utótagjaként 'vminek a vége' jelentést hordoz: *kodstpe* 'szövet, anyag vége' (< *kodst* 'vászon, szövet'), *p̄rape* 'az ágy feje, fejrésze' (< *p̄ra* 'fej'), *vel'epe* 'a falu vége' (< *vel'e* 'falú'). A képzősülés kezdeti szakaszában még többékevésbé tettenérhető az eredeti jelentés, de már megindul az absztrahálódás, pl. *keřbe* 'háncsdarab' < *keř* 'kéreg, háncs', *ořape* 'kézelő, felhajtás ruhaujjon' < *ořa* 'ruhaujj' (vmilyen tárgy megnevezése); *ikel'cpe* 'földsáv' < *ikel'ce* 'elülső', *kušt'embe* 'feljáró, lépcsőtornác' < *kušt'ema* 'lépcső', *vajgel'be* 'verszta, kilométer' < *vajgel* 'hang' (hely, távolság megnevezése).

A harmadik csoportba a már elvont jelentésű szavak tartoznak, ezekben a *-pe* már egyértelműen képzőnek tekinthető, pl. *šel'mepe* 'látókör' < *šel'me* 'szem', *valbe* 'ígéret' < *val* 'szó', *maštomape* 'halál, pusztulás' < *maštoma* 'megölés, elpusztítás'.

A *pe* önálló szóként, ill. összetételi előtagként, képzett szavak kiindulópontjaként nem gyakori, nem produktív elem, így sokkal könnyebben veszhet ki a szókincsből, s ezáltal sokkal könnyebben válhat képzővé, mint a (részben) hasonló jelentésmezéjű, de produktív, gyakori *p̄ra* elem.

²⁰ PU *päŋe 'Kopf, Haupt' > fi. *pää*, ?lpN *bagŋe*, votj. *pum*, zürj. *pon*, vog. *päŋ*, m. *fej*, ?jur. *pa*, tvg. *feai* (UEW 365).

²¹ Paasonen szótárában szerepel még: *pekuro* 'a falu vége' (< *kuro* 'utca, környék, hely'), *pe-maštuma či* 'a pusztulás, halál napja' (< *maštuma*, *maštoma* 'megölés, elpusztítás'), *pevasca* 'bizonyos távolságra' (< *vasolo* 'távol') (MdWb 1573).

E) Már képzőnek tekinthető, elvont viszonyok jelölésére képes elem

E csoportnak még az alapszava is élő nyelvi elem, azaz önálló szóként is, más képzések kiindulópontjaként és összetételek részeként egyaránt létezik és produktív; az alapszó és a képző kapcsolata még nem homályosult el teljesen (mindemellett a képző még csak néhány szóban figyelhető meg).

15. -meže embereket jelölő gyűjtőképző: *Vasamežeň* 'mindenki, aki Vasziliz-jel (van), Vaszilizék', *Ohramežeň tevest tejiž* 'mindenki, aki Jefrejzel (volt), a dolgát elvégezte'. A személynevekhez járuló képző után genitívus/melléknév-képző áll: *Sérgejmežeň, Maksimmežeň* (Cygankin 1996: 22; Et'zan' kel' 47). A képző a *meže* 'mi, micsoda' alapalakból alakult ki (MdWb 1209; vö. m. *mind, minden, mindenki*). – Használata rendkívül korlátozott, nem tűnik gyakori alaknak, ám egyértelműen képzőnek tekinthető.

16. -ni ~ -ne asszonynévképző: *Vaskañize, Vanañize* (Et'zan' kel' 47), *Petañeze, Vasañeze* (Cygankin 1981: 20), *Igajñize, Ivanñize, Večkajñize* (MdWb 1401). A rendelkezésemre álló adatok alapján úgy tűnik, a férj nevét követve birtokos személyragot vesz fel. A *ni* 'feleség, asszony' jelentésű önálló szóból alakult (vö. *ozavtiže ñinde* 'liess seine Frau sich setzen', *ñiñte pazos išt'a kortas* 'zu der Frau sprach Gott so', MdWb 1401; *ñiks sajems* 'feleségül vesz'). Cygankin (1981: 20; 1996: 21) említést tesz e képző moksa megfelelőjéről, az *o'vã (p'vã)* 'feleség' szóból alakult *-rã* szuffixumról is: *Petra-rã* 'P. felesége', *St'epan-o'vã* 'S. felesége', *Vasa-rã* 'V. felesége'.

A *-ni* funkciója részben hasonló a m. *-né* képzőéhez, ám annál korlátozottabb, hiszen nem járulhat foglalkozásnevekhez. Az alapszó szemantikai behatároltsága miatt e szuffixum nehezen képes absztrahálódni, kapcsolódási szabadsága kicsi, az alapszó jelentésétől pedig egyáltalán nem szakadt el.

17. *pel'/päl'*²² A mai szótárakban e szó 'fél' jelentésben szerepel: *pel' l'itra* 'fél liter', *pel' či* 'fél nap', *pel' ije* 'fél év' (Abramov 2002: 361–363; ERS 468; EMSz 223), Paasonennél azonban e címszó alatt a 'сторона, Seite' jelentést találhatjuk:²³ *M rã al'äs tã pä'õñ* 'dieser Mann ist von dieser Seite' (MdWb 1597). Összetételek előtagjaként (*pel'gel'* 'beszédhibás [tkp. félnyelv]', *pel'gov* 'félhold', *pel'eve* 'éjfél', *pel'evete* 'fél falu') és határozószó/névutó kiindulópontjaként (*pel'e* 'oldalt', *pel'ev* 'oldalra', *pel'de* 'oldalról, felől', *pel'ga* 'vmi oldalán (prol.)', *pel's* 'félbe, részben') viszonylag produktív. Képzett szó alapszavaként is él: *pel'ks* 'rész, részlet'.

²² PU *pälä 'fél; Halb' > ?fi. *pieli*, lpN *bälle*, cser. *pel*, votj. *pal*, zürj. *pel*, osztj. *pelak*, vog. *päl*, m. *fél*; jur. *pele*, tvg. *fealea*, szelk. *paläl* (UEW 362).

²³ E kettősség oka az, hogy az előmd. *pälä 'oldal' és *pälä 'fél' később alakilag egybeesett (Keresztes 1986: 108).

Az önálló szóból képzővé vált *pel'* általában a *-mo*, *-ma* deverbális névszó-képzős alakhoz (Cygankinnál tévesen: infinitivushoz) kapcsolódik (vö. *mijems* 'elad' > *mijema* 'eladás').²⁴

Cygankin (1980: 109; 1981: 51) ennek a produktív képzőnek a 'vmilyen cselekvésre szolgáló eszköz' jelentést tulajdonítja. A mordvin szótárak anyagai alapján több mint harminc *pel'* elemű szót gyűjtöttem össze, ezek különféle tárgyakat, eszközöket neveznek meg (külön alcsoportot képezhetnek az ételek, italok, dohányárúk): *amol'd'amopel'* 'merítőkanál' (< *amol'd'amo* 'merítés'), *artomapel'* 'festék' (< *artoma* 'festés'), *avoldamopel'* 'seprű' (< *avoldamo* 'intés; lendület, ingás'), *karksamopel'* 'öv' (< *karksamo* 'derék'), *keřsemapel'* 'vágóeszköz' (< *keřsema* 'vágás'), *led'emapel'* 'kasza' (< *ledema* 'kaszálás'), *mijemapel'* 'áru, árucikk' (< *mijema* 'eladás'), *nalksemapel'* 'játék, játékszer' (< *nalksema* 'játék, játszás'), *nur'ramopel'* 'tölcsér' (< *nur'ramo* 'megtöltés, beöntés'), *oršamopel'* 'ruha, ruházat' (< *oršamo* 'öltözés; ruha, ruházat'), *palomapel'* 'tűzelőanyag' (< *paloma* 'elégés'), *sed'amopel'* 'hangszer' (< *sed'amo* 'hangszeren játszás'), *tulodomapel'* 'dugó' (< *tulodoma* 'bedugaszolás'), *uřtomapel'* 'tűzelőanyag' (< *uřtoma* 'fűtés'), *vađ'emapel'* 'kenőanyag, kenőcs' (< *vađ'ema* 'bekenés'), *valnomapel'* 'locsolókanna' (< *valnoma* 'locsolás'), *vel'ramopel'* 'takaró' (< *vel'ramo* 'betakarás'), *verged'emapel'* 'tűzgyújtó (eszköz)' (< *verged'ema* 'meggyújtás'); valamint *andomapel'* 'étel' (< *andoma* 'etetés'), *jarsamopel'* 'ennivaló, étel' (< *jarsamo* 'evés, étkezés'), *kavaňamopel'* 'vendégeknek felszolgált étel-ital' (< *kavaňamo* 'kínálás, megvendéglés'), *lambamopel'* 'édesség, desszert' (< *lambamo* 'édes'), *šimemapel'* 'innivaló, ital' (< *šimema* 'ivás'), *targamopel'* 'dohány, cigaretta' (< *targamo* 'dohányzás').

A *pel'* szinte minden tekintetben megfelel a képzősülő/képzősült utótagok követelményeinek. Az önálló ('fél' jelentésű) szó és a belőle alakult ('eszköz' jelentéstartalmú) képző kapcsolata megszűnt (habár hangalaki változás nem történt), azaz végbement a deszemantizáció. A *pel'* szemantikai behatároltságából fakadóan főnévi utótagként eredeti jelentésében nem is állhat, ez megkönnyíti az elszigetelődést. A *-pel'* mint képző jelentős lépéseket tett az absztrahálódás felé (elsősorban az étel- és italnevek szemantikai csoportjában) habár a 'tárgy' jelleg még erősen dominál. Az alapszó viszonylag tág szemantikai körbe tartozik, a képző „nyitott”, szabadon kapcsolódhat. Viszonylag produktív képzőnek látszik, noha még csak egy orosz eredetű elemmel való kapcsolatára bukkantam rá (*bel'amopel'* 'fehérítő anyag' < or. *белый* 'fehér').

18. *pel'ks* 'rész, részlet; darab': *končerteň vařenče pel'ks* 'a koncert első része', *kirpečeň pel'ks* 'tégladarab', *peňge pel'ks* 'fadarab', *sul'ika pel'ks* 'üvegszi-

²⁴ De: *lambamo* 'édes' > *lambamopel'* 'édesség, desszert', *meřte* 'mell, mellkas' > *meřtepel'* 'az erza női ruha mellrészén lévő hímzés'.

lánk', *pel'kseñ-pel'ks* 'részenként' (Abramov 2002: 362; ERS 468, MdWb 1602). Nem szerepel sem Cygankin, sem Serebrennikov, sem mások által vizsgált (fél)képzők között, azonban mégis érdemes e listára felvenni ezt a lexémát, mert egyértelműen az agglutináció jegyeit mutatja. A kérdéses szóelem maga is képzett szó, a fentebb tárgyalt *pel'* 'fél' -*ks* képzős származéka (a -*ks* az egyik legproduktívabb denominális nomenképző a mordvinban).

A *pel'ks* előtagként, ill. továbbképzett alak kiindulópontjaként nem funkcionál, néhány szintagmában/alárendelő összetételben azonban megtalálható: *prá-pel'ks* 'fejrész' (< *prá* 'fej'), *právtpel'ks* 'fő része vminek' (< *právt* 'főnök'), *valoñ pel'ks* 'szótag' (< *val* 'szó').

Vannak olyan lexémák, melyekben a *pel'ks* elvesztette eredeti jelentését, s kiüresedve absztrakt képzővé vált: *čoponbel'ks* 'sötétedés, szürkület' (< *čopoda* 'sötét'), *ikelepel'ks* 'homlokzat' (< *ikele* 'elől, előtt'), *nartñemapel'ks* 'törlőgumi, radír' (< *nartñema* 'törlés'), *perťpel'ks* 'környezet, környék' (< *perť* 'át, keresztül'), *šed'ejbel'ks* 'kedves, drága' (< *šed'ej* 'szív'). Meglehet, hogy eredetileg ezek a szavak a *pel'* elemű lexémák csoportjába tartozhattak, ezt a *čoponbel'ev* 'sötétedéskor', *ikelepel'ev* 'a jövőben', *perť-pel'e* 'körül' szerkezetek bizonyítják. Ez esetben a -*ks* csak utólag „ragadhatott rá” e szavakra.

A *pel'ks* mint képző tehát deszemantizálódott, alapszavával való jelentésbeli kapcsolatát elvesztette; képes absztrakt fogalmak megnevezésére; a példák kis száma ellenére is megkockáztathatjuk, hogy változatos szemantikai körhöz tartozó alapszavakhoz kapcsolódhat.

F) Képzőnek tekinthető elem

A képző és az alapszó kapcsolata teljesen megszakadt, a képző teljes szemantikai szabadsággal rendelkezik, s minden megkötöttség nélkül képes létrehozni új, elvont jelentésű szavakat – e képzővel gyakran jönnek létre szavak, idegen és nyelvújítási szavakhoz egyaránt képes kapcsolódni.

19. čiči 'nap (Tag, Sonne)'.²⁵ Önálló szóként is, összetételek elő- és utótagjaként is él: *čičišema* 'napkelte', *čivalgoma* 'napnyugta', *čičžaramo* 'napraforgó', ill. *čačomači* 'születésnap', *iñeči* 'húsvét', *ñed'lači* 'vasárnap', *trudoči* 'munkanap', *teči* 'ma'. Előtagként tehát a 'nap mint égitest', utótagként pedig a 'nap mint időegység' jelentésben szerepel (Mészáros 1997: 233).

E szó a mordvinban nomenképzővé agglutinálódott: ma az elvont főnevek

²⁵ FU *kečü* 'Kreis, Ring, Reifen' > fi. *kehä* 'Kreis, Umkreis, Kreislinie', é. *keha* 'Körper, Rumpf; Gefäß, Geschirt', cser. *kečō* 'Sonne, Tag', votj. *kjč, kjš* 'Schlinge, Schleife', zürj. *kjč* 'Ohrring; Mondhof, Sonnenring; Schlinge', osztj. *kōč* 'Ring am Ende des Schneeschuhstockes', vog. *küš* 'Regenbogen', ?m. *kégy, kegyelet* (UEW 141).

egyik leggyakoribb képzője (a *-ks* mellett). Ugyanakkor – mint Mészáros Edit összefoglalásából (1997: 229) kitűnik – a mordvin grammatikák ellentmondásosan kezelik e szuffixumot: van, aki összetételi utótagnak tekinti (pl. Cygankin 1983: 72, 148; Kelin 1967: 65), s van, aki képzőnek minősíti (Cygankin 1980: 108; 1981: 51; 1983: 98; Serebrennikov 1967: 66).

A *-či* képzős elvont főnevek alapszava leggyakrabban melléknév. Sirkka Saarinennek a közelmúltban megjelent különféle szótárak (erza–orosz és moksa–orosz nagyszótár, finn–erza szótár, Paasonen nagy nyelvjárási szótára, az erza és moksa helyesírási szótár, ill. az ezek alapján Turkuban nemrég elkészült szóvégmutato szótár) anyagára támaszkodó számítása szerint az *a tergo* szótárba felvett 339 erza és 180 moksa *-či/-ši* képzős alak közül az erzában 53%-ra, míg a moksában 71%-ra tehető a melléknévi alapszavak aránya (az ingadozó, melléknévként és főnévként egyaránt tekinthető alakokat egységesen melléknévnek tekintette). Néhány példa: *anokči* 'kész volta vminek' < *anok* 'kész', *beřaňči* 'rossz volta vminek' < *beřaň* 'rossz', *bojkači* 'gyorsaság' < *bojka* 'fürge', *čestnojči* 'becsületesség' < *čestnoj* 'becsületes', *domkači* 'mélység' < *domka* 'mély', *kařtanči* 'büszkeség' < *kařtan* 'büszke', *kemeči* 'erősség' < *keme* 'erős', *lavřoči* 'gyengeség' < *lavřo* 'gyenge', *mazijči* 'szépség' < *mazij* 'szép', *nořkači* 'tompaság' < *nořka* 'tompá', *paroči* 'jóság' < *paro* 'jó', *sireči* 'öregség' < *sire* 'öreg', *smelči* 'bátorság' < *smel* 'bátor', *sokorči* 'vakság' < *sokor* 'vak', *řoždači* 'könnyű volta vminek' < *řožda* 'könnyű', *stakači* 'nehézség' < *staka* 'nehéz', *řumbrači* 'egészség' < *řumbra* 'egészséges', *řupavči* 'gazdagság' < *řupav* 'gazdag', *tupojči* 'tompaság' < *tupoj* 'tompá', *vačoči* 'éhség' < *vačo* 'éhes', *vadřači* 'jóság' < *vadřa* 'jó', *valdoči* 'világosság' < *valdo* 'fényes', *vaňksči* 'tisztaság' < *vaňks* 'tisztá', *vid'eči* 'becsületesség' < *vid'e* 'egyenes, igaz', *řadnojči* 'mohóság' < *řadnoj* 'mohó' (Saarininen 2004: 334–335; vö. továbbá Mészáros 1997: 235–239).

A melléknév eleve *-j* vagy *-v* képzős alak is lehet: *jořovči* 'ravaszság, furfang' < *jořov* 'ravasz, ügyes' (*jořo* 'érzés, tudat'), *kežejči* 'harag, gonoszság' < *kežej* 'haragos, gonosz' (*kež* 'harag, méreg'), *pitňejči* 'drágaság' < *pitňej* 'drága' (*pitňe* 'ár, érték'), *prevejči* 'okosság' < *prevej* 'okos' (*prev* 'ész, értelem'), *salovči* 'sóság' < *salov* 'sós' (*sal* 'só'), *vijevči* 'erősség' < *vijev* 'erős' (*vij* 'erő'). – Tagadó értelmű melléknév: *amazijči* 'csúnyaság' < *amazij* 'csúnya' (*mazij* 'szép'), *avaňksči* 'tisztátalanság' < *avaňks* 'piszkos' (*vaňks* 'tisztá'). Fosztóképzős melléknév: *jarmaktomoči* 'pénztelenség' < *jarmaktomo* 'pénztelen' (*jarmak* 'pénz'), *vijťemeči* 'erőtlenség' < *vijťeme* 'erőtlen'.

Az alapszavak második legnagyobb csoportjába a főnevek tartoznak. Saarininen számításai szerint (2004: 336) az erzában a korpusz 37%-a, a moksában 21%-a sorolható ide. Néhány példa: *kořači* 'gazdagság' < *kořa* 'gazdag (ember)', *nužači* 'szükség, szegénység' < *nuža* 'szükség, szegénység', *ojači* 'barátság' < *oja* 'barát', *olači* 'szabadság' < *ola* 'szabadság', *uradči* 'rend' < *urad* 'rend',

vedunči 'boszorkányság' < *vedun* 'boszorkány'. Az alapszó sok esetben (Saarinen szerint 47, ill. 41 százalékban) *-mo*, *-ma* képzőt hordoz: *eramoči* 'élet, vagyon' < *eramo* 'élet' (*erams* 'él'), *jomamoči* 'elpusztulás' < *jomamo* '(el)pusztulás' (*jomams* 'elpusztul'), *večkemači* 'szeretet' < *večkema* 'szeretet' (*večkems* 'szeret') – ezekben az esetekben a *-či* képzős alak nem hordoz többletjelentést az alapalakhoz képest. (A fonotaktikailag különben problémamentes *-ši* előtt a moksában kiesik a *-mo*, *-ma* magánhangzója: *jakamši* 'vándorélet', *smekamši* 'okosság').

A vizsgált képző sokszor kapcsolódhat a *-ks* translativusragos²⁶ alakhoz is: *avaksči* 'anyaság' < *ava* 'anya', *jalgaksči* 'barátság' < *jalga* 'barát', *ojaksči* 'barátság' < *oja* 'barát', *ol'aksči* 'szabadság' < *ol'a* 'szabadság', *pazoksči* 'istenség' < *paz* 'isten', *tejt'erksči* 'lányság' < *tejt'er* 'lány', *ur'eksči* 'rabság' < *ur'e* 'rab'. (A *-ks* egyébként ritkán más szófajú alapszóhoz is kapcsolódhat, pl. *odksči* 'fiatal-ság' < *od* 'fiatal', *lamoksči* 'sokaság; nagy mennyiség' < *lamo* 'sok').

A többi szófaj lényegesen kisebb szerepet kap e képző alapszavaként. Az alapszó néhány esetben lehet ige (*čair'či* 'figyelmesség' < *čair'tams* 'értesít'), folyamatos szenvedő melléknévi igenév (*eraviksči* 'szükségesség' < *eraviks* 'szükséges, kellő', *malaviksči* 'közelség' < *malaviks* 'közeli', *ul'iksči* 'lehetőség' < *ul'iks* 'lehető'), határozószó, módosítószó (*alkuksči* 'igazság, valóság' < *alkuks* 'tényleg, valóban', *arasci* 'nincstelenség' < *aras* 'nem, nincs'), számnév (*vej-keksči* 'egység, egyneműség' < *vejke* 'egy', *lamoči* 'sokaság' < *lamo* 'sok'), névmás (*tonači* 'túlvilág' < *tona* 'az, amaz') (Lazar 1975: 209–211; Mészáros 1997: 237–239; Saarinen 2004: 337–339).

A *-či* termékeny képző, mert alapvetően minden szófajhoz – elsősorban a melléknemekhez – különösebb korlátozás nélkül kapcsolódhat. Az ide tartozó szavak között számos orosz eredetű is adatolható, ilyen az előbbieken közreadott anyagból pl. *bednojči*, *bojkači*, *čestnojči*, *nužači*, *smelči*, *tošnači*, *tupojči*, *žadnojči* stb. Új szavak létrehozásában is aktív, Saarinen (2004: 339) számításai szerint az e képzőt tartalmazó szavak közel egy százaléka tekinthető nyelvújítási szónak (azaz az alapszó szótárákból nem adatolható), pl. *taštamažači* 'fösvénység' (vö. *taštams* 'felhalmoz, megtakarít'), *peznakači* 'szívóosság' (vö. *peznams* 'beleakad, beleragad').

E képző másik fontos jellemzője a gyakoriság. A korábban tárgyalt, már bizonyos mértékig agglutinálódott képzőnek tekinthető *-pel'* és *-pel'ks* néhány előfordulásával szemben a *-či* a nemrég megjelent szótárákból több száz esetben

²⁶ Oscar Lazar (1975: 207–208) szerint a *-ks* nomenképző, Bartens (1999: 107) és Saarinen (2004: 336) azonban translativusi formának tartja. Saarinen az 'olla/toimia jonakin' jelentést főként azzal igazolja, hogy a *-ks* elemet tartalmazó szavak nagy része (erza: 65%, moksa 53%) élőlényt jelentő szóra megy vissza, pl. *avaksči* 'anyaság', *lomañksči* 'emberség', *gerojksči* 'hősiség, hősiesség'.

adatulható, s meglehet, hogy számuk tovább fog növekedni. Persze, a szótárakban megjelenő adatok mennyiségéből nem lehet a valós nyelvhasználatra vonatkozó, messzemenő következtetéseket levonni. Intő jel lehet Saarinen véleménye a finn–erza szótár szerkesztési munkálatairól: „...kun on täytynyt kääntää suomen abstraktisubstantiivi, on otettu käyttöön *-či* johdos” (Saarinen 2004: 340).

Mindenesetre úgy tűnik, hogy a *-či* képző elterjedése viszonylag új jelenség: az A. P. Feoktistov által közreadott 1785-ös Damaszkín-szótár (Feoktistov 1971) mutatóját átnézve mindössze néhány *-či* képzős alakra bukkantam: *bednojči* 'бедность' (48, 293); *kudoči* 'дом' (323); *kudočit'*, *kudočičit'* 'хоромы' (305); *paroči* 'имение; добро, имущество' (112, 155, 156); *šupavči* 'богатство, излишество, изобилие' (44, 110); *šumbračiči* 'здоровье' (82, 104, 262).

Mindezek alapján elmondható, hogy a *-či* absztrakt képzőnek tekinthető. Az alapszavak változatos szemantikai körbe tartoznak, a képző különösebb formai és szemantikai megkötés nélkül kapcsolódhat az alapszavakhoz, elsősorban melléknevekhez és (kisebb mértékben) főnevekhez. Produktivitását jól jelzi, hogy orosz eredetű szavakhoz is könnyen kapcsolódhat. A *-či* a mai mordvin képzőrendszer fontos eleme, gyakorisági mutatói nagyságrendekkel nagyobbak, mint a többi vizsgált képzőé, ill. képzővé váló elemé. A *-či* képzőként eredeti 'nap' jelentését elvesztette, erre már semmi nem utal, a deszemantizációs folyamat teljességgel végbement.

*

Összességében tehát a vizsgált elemeket a következő csoportokba soroltam:

- a) nem utótag, nem képző, hanem önkényesen leválasztott szóelem: *-kaz*, *-tor*;
- b) képző, de nem önálló szóból alakult: *-in*, *-maz*;
- c) az adott lexéma összetételek utótagja, nem kezdődött meg az agglutinációs folyamat: *al*, *alks*, *bije*, *kirda*, *lango*, *mař*, *nal*, *pulo*;
- d) az utótag megindult a képzővé válás útján, de még a deszemantizációs folyamat elején jár: *-přa*, *-pe*;
- e) már képzőnek tekinthető, elvont viszonyok jelölésére képes elem, amelynek még az alapszava is élő nyelvi elem: *-meže*, *-ni*, *-pel'*, *-pel'ks*;
- f) képzőnek tekinthető elem, amelynek kapcsolata az alapszavával teljesen megszakadt: *-či*.

Irodalom

- Abramov, K. G. [Абрамов, К. Г.] (2002), Валонь ёвтнема валкс. Мордовской книжной издательствась, Саранск.
- Bartens, Raija (1999), Mordvalaiskielten rakenne ja kehitys. MSFOu 232.
- D. Bartha Katalin (1958), A magyar szóképzés története. Tankönyvkiadó, Budapest.
- Bárczi Géza (1975), A magyar nyelv életrajza. Gondolat, Budapest.
- Benkő Loránd (1980), Az Árpád-kor magyar nyelvű szövegeimlékei. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- Campbell, Lyle (2001), What's wrong with grammaticalization? *Language Sciences* 23/2–3: 113–161.
- Campbell, Lyle – Janda, Richard (2001), Introduction: conceptions of grammaticalization and their problems. *Language Sciences* 23/2–3: 93–112.
- Суганкин, Д. В. [Цыганкин, Д. В.] (1980), Грамматика мордовских языков. (Под ред. Д. В. Цыганкина.) Мордовское книжное издательство, Саранск.
- Суганкин, Д. В. [Цыганкин, Д. В.] (1981), Словообразование в мордовских языках. Мордовский государственный университет им. Огарева, Саранск.
- Суганкин, Д. В. [Цыганкин, Д. В.] (1983), Лексикология современных мордовских языков. (Под ред. Д. В. Цыганкина.) Мордовский государственный университет им. Огарева, Саранск.
- Суганкин, Д. В. [Цыганкин, Д. В.] (1996), Полуаффиксация как один из составных компонентов архитектуры словопроизводства в мордовских языках. *SIFU8/5*: 18–22.
- Суганкин, Д. В. [Цыганкин, Д. В.] (2000a), Словообразовательные потенции слов *пря* 'голова' и *не* 'конец' в мордовских языках. In: Мордовские языки глазами ученого-лингвиста. Типография Красный Октябрь, Саранск. 128–132.
- Суганкин, Д. В. [Цыганкин, Д. В.] (2000b), Суффиксальное словообразование имен существительных в диалектах эрзянского языка. In: Мордовские языки глазами ученого-лингвиста. Типография Красный Октябрь, Саранск. 142–157.
- Diewald, Gabriele (1997), Grammatikalisierung. Eine Einführung in Sein und Werden grammatischer Formen. Niemeyer, Tübingen.
- EMSz = Mészáros Edit – Sirmankina, Raisza (1999), *Erza-mordvin–magyar szótár*. SUA. Supplementum 8.
- Engelberg, Mila (1998), Sukupuolustuneet ammattinimikkeet. *Vir* 102: 74–92.
- ERS = Serebrennikov, B. A. – Buzakova, R. N. – Mosin, M. V. [Серебренников, Б. А. – Бузакова, Р. Н. – Мосин, М. В.] (1993), Эрзянско–русский словарь. Эрзянь–рузонь валкс. Русский язык, Дигора, Москва.
- Eřzañ kel' = Эрзянь кель. Морфология (отв. ред. Д. В. Цыганкин) (2000), Типография Красный Октябрь, Саранск.
- ESS = Niemi, Jaana – Mosin, Mihail (1995), *Ersäläis–suomalainen sanakirja*. Turun yliopiston suomalaisen ja yleisen kielitieteen laitoksen julkaisuja 48, Turku.
- EtV = Суганкин, Д. В. – Мосин, М. В. [Цыганкин, Д. В. – Мосин, М. В.] (1998), Этимологиянь валкс. Мордовской книжной издательствась, Саранск.

- Cs. Faludi Ágota (1954), Néhány chanti absztraktumképzőről. NyK 55: 210–227.
- Feoktistov, A. P. [Феоктистов, А. П.] (1971), Русско–мордовский словарь. Наука, Москва.
- FNESz = Kiss Lajos (1997), Földrajzi nevek etimológiai szótára. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- Hakulinen, Lauri (1961), The Structure and Development of the Finnish Language. Indiana University Publications, Uralic and Altaic Series, Vol. 3. Bloomington.
- Hakulinen, Lauri (2000), Suomen kielen rakenne ja kehitys. 5., muuttamaton painos. Helsingin yliopiston suomen kielen laitos, Helsinki.
- Hopper, Paul J. – Traugott, Elisabeth Closs (1993), Grammaticalization. Cambridge University Press, Cambridge.
- Inževatov, I. K. [Инжеватов, И. К.] (1987), Топонимический словарь Мордовской АССР. Названия населенных пунктов. 2. изд. Мордовское книжное издательство, Саранск.
- Kazaeva, N. V. [Казаева, Н. В.] (2001), Эрзянские географические названия – лексико-семантическая характеристика. Типография Красный Октябрь, Саранск.
- Kelin, M. A. [Келин, М. А.] (1967), Сложные существительные подчинительного типа в мордовских языках. In: Вопросы мордовского языкознания. Труды, вып. 32: 39–72.
- Keresztes László (1986), Geschichte des mordwinischen Konsonantismus II. Etymologisches Belegmaterial. SUA 26.
- Keresztes László (2004), Nyelvújítási törekvések és módszerek a Márk evangélium új vogul fordításában. FUD 11: 73–86.
- A. Kövesi Magda (1965), A permi nyelvek ősi képzői. Akadémiai Kiadó, Budapest.
- Laitinen, Lea – Lehtinen, Tapani (1997), Johdanto. In: Kieliopillistuminen. Tapaustutkimuksia suomesta. Kieli 12. Helsingin yliopiston suomen kielen laitos. Helsinki. 6–19.
- Lazar, Oscar (1975), The Formation of Abstract Nouns in the Uralic Languages. Acta Universitatis Upsaliensis 10. Uppsala.
- MdWb = H. Paasonen Mordwinisches Wörterbuch. Zusammengestellt von K. Heikkilä. Bearbeitet und herausgegeben von Martti Kahla. I. (A–J) 1990, II. (K–M) 1992, III. (N–Ř) 1994, IV. (S–Ž) 1996. SUS, Helsinki.
- Mészáros Edit (1997), Az erza-mordvin *-či* képzős absztrakt főnevek. NéNy 38: 229–241.
- Mészáros Edit (1998), Erza-mordvin nyelvkönyv kezdőknek és középhaladóknak (Marija Imajkina közreműködésével). JATEPress, Szeged.
- Mészáros Edit (1999–2000), Az erza-mordvin *pulo* ~ moksa-mordvin *pula* jelentése és eredete. NéNy 40: 237–247.
- MNyT = Bárczi Géza – Benkő Loránd – Berrár Jolán (1967), A magyar nyelv története. Tankönyvkiadó, Budapest.
- Mosin, M. V. – Bajuškin, N. S. (1983), Ersämordvan oppikirja. SUS, Helsinki.
- MSS = Herrala, Eeva –Feoktistov, Aleksandr (1998), Mokšalais–suomalainen sanakirja. Turun yliopiston suomalaisen ja yleisen kielitieteen laitoksen julkaisuja 58, Turku.
- Nad'kin, D. T. [Надькин, Д. Т.] (1973), Мордовские дохристианские личные имена с суффиксом *-мас*. Ономастика Поволжья 3: 108–112.
- Nyky-suomen sanakirja I–VI. (Päätoim. Sadeniemi, Matti) WSOy, Helsinki – Porvoo, 1954.

- OFUJa = Основы финно-угорского языкознания (отв. ред. Лыткин, В. И. – Майтинская, К. Е – Редей, Карой) (1974). Наука, Москва.
- Riese, Timothy (2001), *Historische Nominalderivation des Wogulischen*. Harrasowitz Verlag, Wiesbaden.
- Saarinen, Sirkka (2004), *Mordvalainen abstraktisubstantiivien johdin*. In: Csepregi Márta –Várady Eszter (szerk.), *Permieek, finnek, magyarok. Írások Szij Enikő 60. születésnapjára*. UT 14: 334–341.
- Serebrennikov, B. A. [Серебренников, Б. А.] (1963), *Историческая морфология пермских языков*. Издательство Академии наук СССР, Москва.
- Serebrennikov, B. A. [Серебренников, Б. А.] (1967), *Историческая морфология мордовских языков*. Наука, Москва.
- Suomen kielen perussanakirja I–III. (Päätoim. Haarala, Risto) *Kotimaisten kielten tutkimuskeskuksen julkaisu* 55, Helsinki. 1990.
- ÚMNY = É. Kiss Katalin – Kiefer Ferenc – Siptár Péter (1999), *Új magyar nyelvtan*. Osiris Kiadó, Budapest.
- Večkanova, N. V. [Вечканова, Н. В.] (1985), *Фамильные основы и их лексико-семантическая и словообразовательная характеристика*. In: *Основные тенденции развития финно-угорских языков*. Саранск. 130–138.
- Widmer Anna (2004), *Az új suriskári osztják bibliafordításról*. FUD 11: 127–140.